In een estafette gebruukt ruum twintig Drentse schrievers het lief waor het veur maakt is. Frivole hunebedseks met mekaar op de miest onmeugelijke plekken, maor met de neudige diepgang. Humoristisch plat dat nargens banaal is.

'De domste boer die kent het, maor allen slimme lu weet hoe as het ok aans kan. Rechttoe rechtan variaoties op de missionarissenholding. Seks veur dreumers en veur doeners. Platte seks waor ie de boks niet dreug bij holdt. Ik kan elkenien dit boekie van harte anbevelen.'

-Dr. Alie van Brinken

'Lilleke stienebulten, zaand der over.'

-Martin Koster

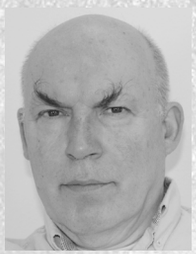

Uitgeverij Ter Verpoozing, Peize
ISBN: 978-90-73064-35-5

OP ZIEN DRENTS

Plat zunder lakens

Gerard Stout

Gerard Stout

OP ZIEN DRENTS

Plat zunder lakens

erotische vertellings

de lekkerste Drentse Kontjes

Op zien Drents

Plat zunder lakens

erotische vertellings

Uitgeverij Ter Verpoozing, Peize
© Gerard Stout
ISBN: 978-90-73064-35-5
Tweede druk 2013
(Eerste druk: Eroetiek, winternummer van Roet 1992/1993, Het Drentse Boek, Beilen)

Omslag en vormgeving: Gerard Stout

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze dan ook zonder schriftelijk toestemming van de uitgever.
Voorlezen in gezelschap en in afzondering is prima. Locht op.

Op zien Drents

Gerard Stout

Ter Verpoozing

het waore vrijen vuul ie an de kneien

BEREND

As Berend niet op de advertentie ingaon was, was der nooit wat van kommen, maor hij had wel schreven, hij had wel beld en hij had tegen beter weten in wel op het station in Möppelt staon.

Twee week eerder was e een weekend stappen west met zien kameraod Dick. Dick had net een vaste baan kregen as onderwiezer in Diphoorn. Het eerste salaris was nog niet binnen, maor de bank had gien bezwaor tegen een veurschot. En wat dan nog, zunder vraogen kun elk ja € 3000,= rood staon.

Met een hamer had Dick een muurspieker dwars deur een old Bos-atlas slagen. Een spoor van vernieling achterlaoten in Erm, Apeldoorn, Tilburg, Maarssen, Zoetermeer en in Hoorn: met de trein hen Hoorn.

'Even dippen,' had Dick zegd. Hij had met zien linkerhand de op ien nao oldste beweging maakt. Dick is links. Hij hef het niet zo op vrouwlu, maor Berend zien zinnen wordt wel makkelijk prikkeld deur het andere geslacht, veural deur het geslacht. Het is niet geliek raak as ze in Hoorn de trein uutstapt. Der is markt, toeristenmarkt. Veur het stadhuus speult lu op een boerenkar een middeleeuws tonielstuk.

'Italiaans', zeg Dick. Hij hef de verstand van, is een maol in Turijn west hen de uutvoering van de Barbier van Sevilla en hij was op het wagenspelfestival in Lo achter de slachtvelden van Ieperen.

Ze praot over cultuur en toniel en over drokte op straot. Over korte rokken, de leste mode veur vrouwlu en over leren pakken veur kerels. Op een terras, net wied genog van gepeupel dat veur de boerenkar stiet te kieken, bestelt ze drankies. De eerste maol twee bokbier, de tweede maol twee bokbier en twee witbier. Veur de wichter die an heur taofeltie anscheuven bint. Mathilde hef bruun haor en een T-shirt an met een spinnend poeske der op. Lily is de donkerblonde met het leren rokkie an, zunder slippie.

‘Gledt makkelk uut,’ denkt Berend bij humzölf, ‘ok as het lief zwieterig is.’ Hij wet dat nog van Grietje. Het deerntje -laot het heur nooit heuren- uut Beilen, waor e een blauwe maandag verkeren met had hef. Niet dat dat zu’n succes was. Rap spuult e zien herinnering an het slappere aovendwark achterover. Nee, an die ofgang wol e niet geern herinnerd worden. Dat zul hum de moed kunnen ofpakken om wat meer andacht an dit zwartgerokte maagie te besteden.

De wichter komt uut Amsterdam.

‘Daor bint we directer as op het platteland,’ zeg Lily.

Mokum hef wat as Diphoorn niet hef. Daor is Berend het glad met iens.

‘Ie bint zekers flikkers,’ zeg Lily, asof ze het neudig hef heur grootsteedse ofkomst te bewiezen.’

‘Net zo as ie potten bint,’ zeg Dick. Hij hef der kiek op, hij komp uut Diphoorn. De wichter blieft niet achter. Ze bestelt twee witbier en twee bokbier.

‘Dat mien ik now met progressief gedrag,’ zeg Berend as e nao middernacht het tweepersoons hotelbère inrolt. Hij holdt zien onderboks an. Dick heurt niks. Hij is hen het huusie.

‘En achter bij de ofvalbak reed ze tegen mij an as een jong laompie, maor toen ik.... Ach laot ok maor.’ Berend mostert nao over Lily. Hij had het aans in gedachten had, zien verlangst was zwiet en leer, in die volgorde, maor d’ander morgen was e wakker worden deur de zoere aodem van zien drinkemaot.

De advertentie in de Volkskrant van de zaoterdag daorop was Berend dan ok wat kold op het lief vallen. Now ja, kold.

‘Lederhose uut Hoorn zöch jong terrasbokkie uut Diphoorn om het spel of te maken,’ had hum plaotselijke warme gevulens bezörgd.

‘Wordt niks,’ had Dick zegd, maor Dick had makkelijk praoten. Hij had nog twee week vakantie in Zwitserland veur zien boeg.

Lily dreug vanneis de lederhose.

‘Ofmaken,’ zee ze. ‘Ik wul geern ofmaken waor ik met

begund bin. Ik heb het gevuul da'k wat heb liggen laoten in Hoorn.' Veurtvarend, dat mus Berend toegeven. Niet allent op het station van Möppelt was Lily veurtvarend.

'Jammer now dat dat hotel dicht is,' zeg ze. 'Now moet ie nog een maol wachten. En wat mij meer muit: ik moet ok wachten.'

Berend sloekt een maol, schöf met zien hand in de buuts opstandig vleis recht. Hij vuult dat zien hiete kop boven het elastiek uutstek. Schiesser ondergoed hef e an. Maor zo had e dat niet bedoeld.

'Laot ie een beetie veur mij?' Lily zöt hum schoeven. 'Handen uut de buuts!'

Berend sloekt vanneis. Hij is het initiatief kwiet. Het wichtie nemp hum bij de hand. Ze slaot rechtsof het terrein van Van Gend&Loos op. Lily trekt hum het laadperron op naost het roestige spoor. De schoefdeur stiet een eindtie lös. Allent kwaojongen speult hier, al jaoren is der gien overslag meer.

'Now wordt het nog wat?' Ze hef heur leren rok op heur schoenen. Heur peren hangt trots umdeel, de steelties steekt strak veuruut. Berend hef het zwiet op de rugge. Hij stiet wat bij de eerpelzakken te klungeln. Dan hangt e zien jas an een spieker.

Twee- driemaol diep aosemhalen. Hij denkt an schoenenpoetsen, ofwassen en zoegen, an de hondemand uutkloppen. Dan holdt hij het niet langer en knupt e de boks lös.

Lily drokt hum umdeel, vleit hum op het stoffige jute. Slim ongemakkelk aj een stofallergie hebt. Berend raokt tiedelijk uut de tied. As e weerom is nao de kleine dood, zöt e Lily boven hum. Ze holdt hum vast, knep hum vanneis de ieuwigheid hen. As e vanneis bijkomp is ze vot. Hij trekt de boks omhoog, döt de rits veurzichtig dicht over het schraole vleis. In zien jassie vindt e allent zien treinkaortie. Hoesten mut e, slim hoesten.

LILY

Vief bonuskaorten, passies van de bibliotheek en van de gamma en het passie met creditkaort. Een riebewies, een saunajaorkaort, een plastic lidmaotschap van de FNV en van de Verieniging Lupus Domesticus. Ze had het wel dacht. Die jong daor in Möppelt was een deursnee boerenpummel uut de provincie. Zij had heur kostie kocht veur een week of wat. En op een hiel wat aangenaomere wieze as de leste. Spaans benauwd kreg ze het, as ze an die vieftiger denkt die ze veur een maond of wat te grazen had.

Henk was trouwd, maor zien Minie had gien bezwaor tegen uutspattings, zolang as het niet te priezig was. Minie had heur eigen leven, wol dat ok zo holden. Maor of en toe wol ze met an doen. In bère vanzölf.

Lily had hum opdaon in Hilversum, in de parkeergarage. Henk in een alfa romeo, een rooie. Een auto die hielendal niet bij hum paste. Patat-met-lief, kale kop en gries haor an de slaopen. Hij had Lily zowat ondersteboven reden. As of e het reuken had. En grootkaans was dat zo. Geiligheid hef een penetrerende locht.

'Kom maor met,' had e zegd.

Ze was met gaon. Even buten Bussum in een groot huus met openslaonde tuundeuren en bielden van Bruno Santanera tussen de struken was ze te laande kommen.

De garagedeuren gaot vanzölf open as ze het pad opriedt en vanzölf weer dichte as ze binnen bint. Een miegerig keffertie likt heur langs de bienen. Ze holdt niet van die schoothondties, as het now een Mechelse Herder west was.

'Ik hold van rituelen,' zeg Henk.

'Allemachtig, ik heb met een literaire vrijer van doen,' denkt Lily. 'Cees Nooteboom.' Ze vergist heur. Buten het gezicht van heur ogen heurt ze gestommel. Uut de keuken brengt Minie thee met meelkoekies en bij het tweede koppie een bonbon. Kersen met het sukersteeltie der nog an.

'Dat is veur de smaak,' zeg ze, 'want a'k zo met oe vrije, dan

wul ik wat lekkers in de mond. Zoer en zute.'

Lily kreg het een beetie benauwd, maor weerum is der niet.

Rituelen betiekent bij Henk en Minie eerst een hiete douche, dan een kold bad en dan tien minuten in de sauna.

'Dat stimuleert de bloedsomloop en maakt de lusten lös,' zeg heur gastvrouw. Dan lat Minie Lily het huus zien, nakend. Het strooplikkertie aal achter heur an. Een slaopkamer met een rond bère, ien met een veerkant bère, een logeerkamer met een ienpersoonsbère. Hertekoppen an de muur, enters en olde reeën.

'Vandage klassieke uutvoering,' zeg Minie en nemp Lily met hen de veerde kaomer. Daor stiet een groot bureau met familiefoto's. Naost een bossie verlepte anjers ligt op een fruitschaal bananen bruun te worden. In de vensterbank achter vitrage stiet een beeldtie van Schubert. Tegen de muur stiet een bried bère met baldakijn. De lakens bint terugge slagen. Een stereoinstallatie stiet op een nachtkastie met inbouwde luudsprekerboxen. De koptelefoon hangt over een plastic buste van Beethoven. Achter de deur stiet nog een ziekenhuusbère op wielties.

'Gao maor liggen,' zeg Minie. 'De dokter komp zo.'

As ze goed en wel lig komp Henk binnen. Spiegel met lampie op zien kop, een verpleegstersschoetie veur, te kort, en een fles met baby-eulie in de hand.

'Eerst de rugge,' zeg e.

Lily zöt hoe Henk zien olde jongkerel gruit met dat ze zien handen op heur rugge vuult. De eulie gluit op heur vel. Massage holdt ze wel van. Zachties wref Henk over heur rugge, heur nek, tussen heur scholderbladen, heur billen. De locht van melisse en van wintergruun-eulie, *Gaultheria procumbens*, trekt de kamer deur. Lekkere bergthee, familie van de Ericaceae, ok bekend in de Zuudoosthoek.

'Dreien, ik zegge dreien.' Minie helpt Lily op heur rugge, nemp het handwark van Henk over.

'Hen bère,' zeg ze tegen Henk. Henk, het schoetie nog veur dat oplicht wordt deur zien paorse striekstok, zet de

doktersuutrusting of en schöf de koptelefoon over zien oren. Hij giet op zien rugge op het hemelbère liggen. Lily heurt zacht geraos van te harde muziek uut de oorschelpen kommen.

Minie pakt vanneis een kersenbonbon. Zög der even op, dan vuult Lily een rasperige tong die vanof heur navel een spoor hen onder trekt. Nee, het is niet het keffertie.

'Sherry baby,' fluustert Minie, speit een pit uut en lat heur tong een aal nauwer cirkel dreien om Lily's gevulige kers.

De temperatuur in de kaomer moet boven de dertig weden. Lily wordt hiet en glad. Baby-eulie met kersensmaak en zoegende lippen doet de rest.

Lily soest vot en kreg niet met dat Minie op de matras onder de hemelboog met Henk gangs giet. De olde kersenplukker van Henk blef stief omhoog staon as Minie der of stapt. Roodpaors.

'Now ieë,' zeg Minie. 'Kom hier!' Niet echt neugend, maor Lily is wel wat wend veur giroblauw en eurocheques.

Lily klimt op Henk asof ze een kolde Belg moet berieden. Ze lat hum koelties langs heur baby-eulie glieden. Minie drukt de CD-speuler op repeat. Ze dreit de volumeknop wieder open. Allent Henk heurt muziek. Dichtbij het geraos van de koptelefoon herkent Lily de muziek.

'Der Unvollendete,' zeg ze zachties as ze schoerend op en deel redt op het vette ros onder heur.

Ze holdt van klassieke muziek. Maor van heur mag dit stuk wel een maol oflopen weden. Onder heur kreunt Henk à capella. Asof het hum zeer an de oren döt. Het döt hum bijkaans ok zeer an de oren. Lily warkt heur in het zwiet, Henk zucht en kreunt asof zien leven der vanof hangt. En dan, net as de muziek weer bij het begun begunt, schokt en schudt het lief onder Lily. Een leste zucht, een rochel.

Lily schrouwt, springt van vleis dat aal stiever wordt, gef over onder douche en grep heur onderkleren bij menare. Jas an, en op blote voeten hen buten.

'Taxi, taxi,' schrouwt ze.

Minie lacht zachties.

'Kun het mooier,' zeg ze tegen stille Henk, 'kun het mooier? Het ultieme orgasme is de dood.' Zij kent heur klassieken. Ze kent Von Kleist en Penthesilea.

MINIE

Literatuur en toniel was nooit heur starkste kant west, maor ze had wat bijleerd. Ze is sowieso niet goed in talen en optreden. Was ze dat wel west, dan was ze niet an Henk hangen blieven, dan was ze bij toniel gaon.

Henk was eigenlijk nargens goed in, ja in neiheistern, in vrijen. Kunsties kende hij.

'Van veur naor achter, van links naor rechts,' in het begun dat ze bij menare waren zung e dat liedtie der nog wel ies bij. 'Van boven hen beneden en dan weerum'.

Hij mus het wel altied diep vot halen. Aalgedurig had e zien stem verleuren. Maor muziek heurde der bij. Vrijen met de koptelefoon op, dat vun e het ende.

'Contactgestoord,' had ze hum nuumd, maor dat had niet hölpen.

Anneke Grönloh, de Selvera's, de Blue Diamonds, de familie Karst en later Willeke Alberti en Mieke Telkamp hadden zien jongkerel in stand holden. As ze heur niet hielendal fit vuulde, had ze smaangs het gevuul dat ze onder een etalagepop lag, of der op zat, maor as ze zin had vun ze het wel lekker. Kieskeurigheid had ze van huus niet metkregen.

Later kwam de rock-muziek, Chubby Checker en nog later Dire Straits, Cuby and the Blizzards en U2. Dat had heur op een idee bracht. De tiedelijke muziek met de ieuwige verwisselen. Ze zul het zwakke hart van Henk met klassieke muziek op de proef stellen en hum liggend het huus uut warken. De jonge meiden, daor zörgde hij zölf wel veur.

Lily, het geschenk uut de hemel, een lekker wichtie. Dat maagie duurt vast niet weerom kommen, al zul Minie heur geern nog een maol metnemen naor de pop-kaomer. Zunder muziek en zunder Fikkie vanzölf, maor met kersenbonbons. Ofmaken wat gien ende kregen had. Van de ander kant, ze much niet klagen, Henk, God hebbe zien ziel en zien lief, much dan cichorei west weden, Martin was nog minder.

Ze woonde in die tied in Nijmegen op kamers, een kamer-

en-suite boven een tandarts. In de wachtkamer was ze Martin tegen kommen. Woensdagmiddag. Ze had koezenzeerte had, het was in ienmaol opkommen. Ze zat goed en wel in de wachtkamer toen die blonde god binnen stapte. Hij had een deus kersenbonbons bij hum. Wat een stuk, had ze dacht, al had e wat weinig haor, en dat stuk, dat was e ok. De koezenzeerte was der bijkaans van over gaon. Veul tied om der over nao te denken kreeg ze niet.

'Trekken' zeg de tandarts, as ze heur mond goed en wel lös hef.

'Der zit niks aans op. Verröt tot an de wortel.'

Wat moet dat moet. Verdoving en wachten intied dat Martin zien tandstien votschuurd wordt. Vanneis hen de behandelkamer, achterover op de stoel, trekken, speien en met warm water spulen. Wat zul ze die koezensmid geern op heur manier trekken. Gien kaans, de wachtkamer zit nog vol. Met schoelkinder en met Martin, die even later met heur hen buten löp.

'Een smoes he'k niet,' zeg e, 'ik ken oe nargens van, maor daor zu'k geern verandering in anbrengen. Wuj een bonbon? Kersen.'

Minie kelt de koezen nog, ok die iene die der net uut is, fantoompien, ze wul wel wat ofleiding.

Veurzichtig drinkt ze thee. Martin kek onwennig rond in heur kamer. Zun held is e bliekbaar toch niet, denkt Minie, hij blef bij de eerste stappen steken. Ze speit wat bloed in het lege theekoppie, gniest tegen Martin die der ongemakkelijk van wordt.

'Of kun ie niet tegen bloed? Hold ie niet van Romeins?'

'Ja, niet echt,' zeg e en vertelt over de slagerswinkel in stad waor e boven woont.

Weer zun barbaar die zien klassieken niet kent, denkt Minie. Gien Griekse begunseln, gien Romeins, gien 69 op zien Frans.

'Maor ja,' stottert e, 'het is te laat en om now weer hen Amersfoort te gaon, hen die slagerswinkel.' Dat was heur

bedoeling ok hielendal niet, dat e vot gaon zul.

'Ie kunt slaopen blieven,' zeg Minie. Ze trekt de vitrage dichte. Ze zöt, net as bij die tandarts, zien flanel hen veuren bollen. Het stiet heur an die goedkope boksen van C&A. Zeeman hef ze nog liever.

As ze nakend van de wc komp hef ze een deus tampons in de hand. Een touwgie van een verse prop hef ze deur heur krulhaor vlöchten.

'Kom hier, zeg ze.'

Martin hef allent zien hemd nog an. Rechterhand om zien warm kloppend lid. Met zien linker trekt e een haor uut zien strakspannen buultie.

'Bi'j hielemaol mal? Handen op de rug!' As e zien handen achter zien rug hef drukt ze het deusie tussen zien vingers.

'Vastholden!' Minie nemp het veurtouw.

'Met joen tanden.' Ze wes naor het touwgie daor beneden.

Martin duurt niet te weigeren. Met de handen op de rug kröp e op zien kneien op Minie an. Ze zit met de voeten wied uut menare onderuutzakt in de rotanstoel. Martin kreg een haor tussen zien tanden en met dat e het touwgie te pakken hef en zachties trekt, zöt e de vuurrooie tampon zachties hen buten glieden. Het wordt hum teveul, zo had e dat niet dacht. Minie vuult een kleffe plop en zöt Martin hen de veurkamer rennen.

De prop die ze in de keuken in de ranja met deur de consumentenbond goedkeurde synthetische kleurstof doopt hef, bungelt an het touwgie tegen Martin zien hemd. Ze lacht en lacht en lacht en vuult dat de verdoving de mond uut is. Met heur tong ruurt ze in het gat waor eerst de koeze zat. Ze speit vanneis in het theekoppie.

MARTIN

Nee, met Minie, nooit weer. Hij had niet weten hoe rap as e vot kommen mus uut die kamer-en-suite. Het touwgie van het tamponnegie had e met muite tussen zien veurtanden uutkregen. Waor de plakkerige sukervlekken in zien hemd votkommen waren had e nooit begrepen. Likken, beffen, vingern, hij had het allemaol wel ies daon, maor een tampon opeten, nee. Hiet was e der wel van worden. In het portiekie had e met heur brievenbus en met zölfhulp zien gerief haald. Nee, echt een succes was dat niet west, dan die maol toen e Lida bij hum in huus had, daor boven de slagerij.

Lida had e veur het eerst tröffen in Formerum op Terschelling. Ze zat allent an de stamtaofel in *de Koffiemeuln*, een theeschenkerij annex antiekverkoop. Lida bladerde in de Bunte Illustrierte en dat had hum, Martin, op kwetsbaore gedachten bracht. Hij was bij heur anscheuven en bestelde een glas cola met Jamaïcaanse rum der deur. Het nuvere wichtie keek hum wat ofstandelijk an.

'Ik taxeer manlu altied, veur ik wat tegen ze zeg,' had ze later zegd, 'kerels wult miestal ja maor ien ding.' Ze had geliek. Dat wol e ok. Die andere dingen nam e der graag bij op de koop toe.

Allent de Donald Duck lag nog in de map van de leesportefeuille, ze mussen nao verloop van tied wel ruilen. Homoseksuele en pedofiele eendties tegen Frauen mit prima en veural große Busen. Lida mus met de leste boot weerom hen de vaste wal.

'Mien vrijer wacht met smart op mij, mij op,' zeg ze. 'Rieks hef de caravan schoonmaakt en is op huus an.' Hij belde dat ik neudig kommen mus. Martin zul nog twee dagen op het eiland blieven, maor hij kun hum wel bedenken waor heur vrijer op wachtte. Voluptueus, weur dat in de boekies nuumd, en dat was Lida ok.

Ze fietst samen deur de dunen op de steiger an. Lida is een dierenliefhebber, wes aalgedurig naor de schaopen met

rooie en grune konten. En as een ram met een rooie bef drok gangs giet zien stempel op een eui te drukken komt ze met de sturen in menare en rolt ze in het korte helmgras. Treurig dat het te kold is. Maor dat Lida hum in heur val stief met heur hand deur zien kruus strek, is veur Martin een veurtieken. Ze maakt een ofspraak veur an de vaste wal.

Martin haalt de herinnering nog zo veur zien geest. Lida stiet in de stationshal in Amersfoort. Rok net over de kneien, kort jassie, het voluptueuze -hij kan het niet laoten- drokt het gebloemde bloesie naor veuren. Zunnebloemen in volle blui boven zwarte leerzen met cowboyveterties an de bovenkant.

'Eerst koffie?' vrag ze.

Martin döt geern met an, an dat Drentse gebruuk. Ze gaot hen de Olde Tram, zuukt een plek tussen vertegenwoordigers en ambtenaren die over hiel ander dingen vergadert as wat hij an de kop hef. Een anloopie om menare te leren kennen is nooit vot, maor het moet niet te lang duren vindt Martin. Nao de leut neemt ze twee dreuge port. Met de haven in zicht wordt e aal dreuger achter zien oren.

'Ik ken hier een schier eethuus vlak bij de markt,' zeg Martin. Ze loopt hen het centrum. Martin pakt Lida bij heur scholder as ze de straot over wul steken. Gien verkeer in de buurt, maor hij hef heur vast. Lida maakt een sprongie en löp met hum in de maot. Heur heup schoert langs zien bien. Zien vel schoert langs katoen.

In het Vlaamsch Eethuus bestelt ze rode poon van 400 gram elk en veul rooie wien. Martin schopt aalgedurig zachties onder taofel deur. Lida hef heur schoenen uut. Ze wref over zien bienen asof ze jeuk an de voetzolen hef. Het naogerecht, een brettie met Franse schimmelkees, slaot ze over. Koffie met een Bailey's Irish Cream en dan op Martin zien huus an.

In zien kamer boven de slagerij slat de aorzeling toe. Zo vrog op de dag, mut het niet donker weden om menare uut te bienen? Lida is hen het huusie en in de kamer, met uutzicht op de winkelstraot, wref Martin humzölf over zien jongkerel.

Drank? Het valt met, leven zit der nog genog in. Hij heurt Lida niet binnenkommen.

Martin kreg gien kans de rits van zien broek omhoog te trekken. Van achter drokt Lida heur tegen hum an. Ze hef gien opwarmtied van neud en veur Martin het wet, hef e de broekspiepen vast over zien schoenen zitten. Martin kan gien kant op. Hij holdt hum overend an de bureaustoel, maor de wielties warkt niet met. Lida trekt heur niks an van zien ongemak. Ze drukt de gevangene van de spiekerboks, en van heur, achterover tussen de schemerlaamp en de krantenbak en smoort zien praoties tussen heur borsten.

As e het veur het zeggen hebben zul, dan zul e eerst nog hen de wc gaon. Maor ze brengt hum op ander gedachten, löst zien hersenspinsels aal meer op. As een briede leren riem schöf Lida heur rok om heur middel omhoog. Een geriffermeerd slippie zunder kruus hef ze an. Rossige krullen an weerszieden van de bandties die vlees omzeumt.

Martin denkt an de bieflappen die beneden in de koelvitrine ligt. Malse bieflappies. Dan schiet zien gedachten deur de kamer, de trap of, het hallegie deur, langs de stofzoeger en de meterkast hen de keuken, en wieder naor de koekepan, naor hiete bakeulie, naor spettern, dichtschreuien, naor remouladesaus. Lida voert hum hen hoger lochten. Hij verget de smaak van leverworst, van rolpens in 't zuur, van gehaktbal met mosterd, van biefstuk van de gril.

'Well done, well done,' zeg ze asof ze zien vleselijke gedachten raoden hef. Martin worstelt met zien boks, trekt een scheur in de piepen as e ze geliek met de schoenen van de bienen ropt. Lida lacht. 'Ie moet an't naaien,' zeg ze. Eerst niet, Martin moet allent neudig. Wat daornao moet, dat zöt e dan wel weer. As e weerom komp van het huusie hef Lida een fles Teachers whisky lösmaakt.

'Waor heb ie het ijs?' Een driekwart fles laoter valt ze in slaop. Martin wordt wakker as e beneden de veewagen heurt die olde en jonge koeien oflevert. Gestommel en gebulk in de straot. De verse aanvoer van rundvleis windt hum op en

drokt slaop uut zien ogen. Lida schöf de vitrage bezied. In het locht van de straotlanteern zöt ze dat Martin hum omdreit en zien lippen oflikt. Hij döt heur an Gerard denken, de theoloog waor ze een jaor leden met in gebed west hef. Maor die dienst is ze vlot weer kwiet. Ze masseert heur venusbargie en giet op heur kneien op Martin an. Het leste beetie whiskey göt ze over de blinde vink die vlot opstandig wordt as ze smakkend het vuurwater pruuft.

Uut de slagerij klinkt gebeul en geschop tegen deuren. Martin slat met de bienen tegen het bureau, raakt het bloementaofeltie en lat de bloempot *Aspidistra lurida* met breken op het parket. Aal hoger dref e onder Lida heur boeket. Vanuut de diepste wortelstam vuult e de tinteling omhoog kommen en geliek dat e zien reserve-munitie verschöt, heurt e in de varte het leste beulen van de koe onder het schietmasker. Dan valt ok zien bienen slap.

LIDA

Een varkensrollade had ze de volgende morgen metkregen van Martin. Een magere. Lida had niks tegen souvenirs, as ze maor tiedelijk waren. Gien oorhangers, ringen of armbanden. Die deuden heur aal denken an vrogger, an wat west was. Ze maakt heur allent zörgen over vandage en bijkaans een beetie over morgen, maor veural niet te wied veuruut. Een flink stuk vleis, daor had ze wat an, benaom as het warm was en ze het kold had. Het stukkie leverworst dat de slager der bij daon had, had ze op had, veur ze in de trein zat. En die Martin, ach veur hum tien ander.

Lida had niet altied zo flegmatiek in het leven staon, het was begund met Gerard. Heur dominee uut Appelscha. In het miniatuurpark in Appelscha had ze net even te lang naor het naogebouwde kerkie van Smilde keken.

'Bin ij christelijk?'

Lida schrök van die vraog. Wat moet ze met die wilde vrömde snoeshaan? Twee meter schat ze hum, slank en grote handen, of liever, lange vingers. Met zien linkerhand drokt Gerard de rechter middelvinger in de palm van zien hand, tot zowat tegen het horloziebandtie. Meer as twintig centimeter van de nagel tot het bandtie. Die hef een lang Bartje! Lida schrikt niet van heur gedachte. Ze denkt niet echt nao over de vraog van de vrömde. Zul e linkshandig weden? Zul e Bartje linksdragen? Dat holdt heur gedachten gangs.

'Waorum zul ik oe daor op antwoorden?' Met de bescheidenheid die as domininees en theologen eigen is legt Gerard uut wat hum in karken en in geleuf antrekt. In karken is het benaom de architectuur en as specialisaotie de invloed van zoere regen op glas-in-lood raomen. In het geleuf valt e veural veur de meugelijkheid om de wereld in brieder perspectief zien te kunnen.

'Urbi et orbi, zukswathen, al is die uutspraok dan ok van de concurrentie,' zeg e.

Lida begrep der niet alles van en ze zeg dat ok. Gerard

neugt heur met hen zien huus, de pastorij van Appelscha om het wieder uut te leggen. Ze drinkt thee en later wien.

'Om water van te maken,' zeg Gerard.

In een tinnen collecte-schaoltie ligt Maria-biscuits. Gerard hef wat van de wereld zien. Pastoraal warker in Irian Jaja, zendeling in Peru, veurganger in Uganda, tot het daor te hiet weur. Hij haalt fotoalbums uut de kast. Op de vliegtuugtrap met een bontjas an en vanneis op een vliegtuugtrap in korte boks. En wiederop Indonesische vrouwlu in sarongs, Peruaanse in lama-dekens en negerinnen in strooien rokkies.

'Dat bint toeristennegerinnen,' zeg Gerard. 'Die kleedt heur uut as wij komt.' Intied as e dat zeg trekt e zien broekspiepen omhoog. Melkwitte bienen steekt omhoog onder bonkige kneien.

Lida bladert wieder in het album, ze denkt an twintig centimeter. Hij is linksdragend, dat hef ze al zien. Nao de Messias van Händel lat Gerard muziek van James Brown heuren, dan trekt e vanneis een fles rooie wien open en döt e de gerdienen dicht. De zwaore velours holdt de warmte goed vaste.

'Zwarte vrouwlu bint polygamer as blanke.' Hij wacht niet op een reactie. Hij trekt zien jassie uut. Dit bint inleidende schermutselings, wet Lida. Ze kent de kunsties van kerels. En die van dominees ok. Vaak zat hef ze op zundag in de karke zeten. En waorum zul ze het langer opholden as neudig. Ze hef gien behoefte an uutwijdings over besneden manlu en dichtnaaide vrouwlu. Ze stiet open veur de lichamen die Gerard zien heer schaopen hef.

As ze heur trui uutdöt komp de aovend in een klaterende stroomversnelling. Ze bladert veurbij foto's van de Victoria watervallen.

'Dat was een korte vakantie naor Zambia' zeg Gerard. 'Mosi i tunya' nuumt de Afrikanen die waterval. Dat betiekent de rook die dondert.' Wat e der niet bij vertelt, is zien ontmoeting met Martha in Livingstone. Lida wul het feest niet langer uutstellen. Ze schopt heur schoenen onder de taofel en maakt

ruumte op het kleed veur de open heerd.

'Even kalm an,' zeg Gerard. Hij maakt het holt an met een paraffineblokkie en hangt der een zwarte kookketel boven. Dan giet e hen achter. Hij blef lang vot. Lida schenkt heur nog ies in. Wien om water van te maken. Dan heurt ze gestommel uut de kamer naost heur.

'Oehoe, oehoe, oehoe.'

Met plastic tropenhelm op, in halfkorte khaki-broek en bloot bovenlief en rooie strepen over de borst stiet Gerard in de deur. Padvinderskousen met sjerpies onder de kneien en rooie bandties om zien bovenarms.

'Oehoe, oehoe.'

Met een rieten vegertie zweit e boven zien heufd. Locht van amandels en van soepvlees komp uut de ketel omhoog. Lida moet lachen of ze wul of niet. Ze wul. Ze vuult een donderbui in heur rimboe en dat komp niet van wien die water worden is. Gerard trekt an een touwgie dat an een lamp boven heur hangt. Een muskietennet spreidt umdeel.

'Eerst Afrikaans,' oehoet Gerard.

Lida hef vrogger wel iens een boek lezen. Ze wet wat e bedoelt. Gerard knupt de knopen van zien khaki lös. Wref een scheut cooking oil over zien onderdaon en kröp met zien glimmende liaan op Lida an. Ze hef heur kunstziede allang uut. Alles an heur is natuurlijk. Op handen en kneien wacht ze tot Gerard heur regenwoud naodert. Ienmaol een klein windtie, dat hef ze altied as het op zien aapies, zien hondties, giet. Eerst vuult ze het vegertie en dan opstaon vleis heur bilnaod bereuren. Een emulsie van bakeulie en vruchtensap löp umdeel. Gerard holdt niet van half wark.

'Corpore sano in corpore sano,' hicht e op kanseltoon.

Duzend geuren en kleuren flitst deur Lida hen. Het wordt heur viefenvieftig tinten gries veur de ogen as Gerard bij heur klamboe binnengiet.

As ze bijkomp lig ze op heur rug. Armbanden om heur polsen, ringen in heur oren. As een seminarist die wijd wordt lig Gerard veur heur, likt hum een weg omhoog.

‘Missionarissenholding,’ zeg e tussen twee halen deur. Hij sloekt een maol. Dan klimt e omhoog en pompt in Lida as de zoeger van een Puchbrommer zoas de zendelingen het veurdeuden an de heidenen die ze van het imiteren van aapies ofhulpen.

GERARD

Die tropentruc had e in Oeganda opdaon. Vrijen onder een net veur tegen muskieten met allent sokken an. Die khaki-boks heurde der bij. Daor had e merakelse herinnerings an. Dat begunde op het busstation in Livingstone.

In de varte giet een donderbui veurbij, een knoert van een regenboog kleurt dwars over de hemel. De late zun trekt lange schaduwen achter hum. De vrouw van de dominee waor een paar nachten logeerd hef, groet hum, gef hum een hand.

'Mulemeleni sha'.

'Eni sha, eni.' Gerard klapt zachties in de handen. Ze bög en löp wieder. Ze is net vot as uut het duuster van de vrogge aovend een forse jonge vrouw op hum of komp, een jonge meid.

'How are you, where are you going?'

Gerard nemp heur van krulhaor tot blote voeten op. Moet hij heur kennen? Een witte jurk met rose stippen hef ze an. Hij denkt an zuurstokken, an zutigheid. Zwart as ze is, blauwzwart in heur genopte jurk, in rose sokken, in sandalen en met een rood kleurpotlood in het kroeshaor, windt ze hum op, meer as blonde heuibarg-wichter uut Zweden, meer as de sarongdraagsters uut lichtbruun Java. Kippevel hef ze, tot wied tussen borsten die heur jurk bezied drukt. Tepels liekt as soldaotenknoopies het katoen dicht te holden.

De regen zet niet deur. De regenboog trekt vot. Martha giet ok naor Mongu. Reist ok met de goedkope lijndienst van Chandiri Busses. Ze zit krap bij kas, hef gien kwacha's veur vermaak. Ze praot, maor het gesprek stoekt aalgedurig. Niks giet vanzölf. Hij kreg gien vat op heur. Niet met woorden.

De dominee waor e logeerd hef zit schuuns veur hum. Hij dreit hum aal om, wul met Gerard praoten. Gerard niet. Gerard vuult het warme bovenbien van Martha en is bliede dat de chauffeur het locht in de bus uutdöt. Ze leunt tegen hum an. Allent de lu op de achterbank zit eerste rang. Pikzwart is het buten. Martha trakteert Gerard op meelkoekies.

Ze drukt heur kroeskrullen in zien hals. Gerard slat een arm om heur hen. Hij gruit op heur an, speult met heur handen. Martha speult. Non-verbale communicatie. Zo had Gerard dat leerd uut *Preken veur zendelingen*, het naoslagwark van Seth Gaaikema. Non-verbaal. Ze is der goed in. Martha hef Gerard zien hulp niet van neud, ze vindt heur eigen weg deur katoen en viscose. Ze dreumt intied van Jan, die ze veurige maond veur heur hemelvaort gebruukte.

Dan mindert de bus vaort en giet het locht an. Gerard trekt zien kleren recht. Ze moet hen buten. Soldaoten met bajonet op geweer jaagt elk de bus uut. Op een rieg. Uutpakken. In de koffers van de lu zit dekens, miest dekens, een bedmattie van riet, een enkele boks, een paar zwarte plastic schoenen. Gerard zien tas blef dicht. Ien van de soldaoten löp op Martha an. Hij holdt een tanga uut heur tas omhoog, een rose met bloempies, schudt een deusie met tampons op de weg leeg.

'En daor, wat hej daor verbörgen?' Gerard weet het, hef ze in handen had, now zöt e ze groot, zwart en strak. Martha holdt de soldaot niet tegen, slat heur ogen neer en kek Gerard an.

Zaod hef een starke geur, het roekt naor brembossies in het veurjaor, net as vrouwlu roekt naor lösgraven grond, zwarte grond, naor Afrika en naor hogedrukgebieden bij de Azoren, naor koffie in een thermoskanne op het eerpellaand, denkt Gerard. Geuren die in de bus verstikt wordt deur drank, motoreulie en bedorven zwiet van negers.

In de bus rolt een lege fles hen en weerom. De zwarte dominee hangt tegen de leuning van de stoel veur hum. Bijkaans dreumt e van zien vrouw. Mulemeleni sha. Gerard zien zörgen bint vot. Hij warmt hum an het brandende braambos, an moeder eerde. Op heur vingertoppen drukt Martha hum wied uut boven de schokbrekers van de bus en veur ze de volgende halte bereikt blust ze vanneis zien vuur.

MARTHA

Heur olden wonen in een lemen huttie met een strooien dak. Niet omdat ze het armoedig hebt, maor umdat ze niet aans wult. Olde bomen -heur va en moe bint ende veertig- moej niet verzetten.

Martha hef zörgd veur waterleiding en veur een ansluting op het elektrisch net. Het hef heur twee maondlonen kost. Ien veur het materiaal en veur het wark en ien veur het smeergeld. Alles mus ze zwart betalen vanzölf. Maor ze hef het geern over veur heur va en moe. Die hebt heur ja naor de middelbare schoel stuurd en der veur zörgd dat ze lerares worden kun.

Mongu is maor een klein stadtie, maor groot genog om deur butenlanders andaon te worden. Veur de ontwikkelingshulp komt elk jaor zun honderd blanken en lichtbrunen binnenvliegen en evenzoveule vliegen der weer uut. Op de schoel van de *Heilige Maria en de Heilige Jozef* hef Martha jaoren les had van de zwienerose leraren en leraressen. Ze wet alles van de geografie en volken van Engeland, Duutsland, Holland en Nederland. Over India, Nagora Karabach, Slovenië, Moldavië, Sri Lanka, Achterste Erm en Bosnië Herzogewina is ze niet zoveul wiezer worden. De helpers uut die landen beparkten heur tot wiskunde, geschiedenis en taal.

Van de kostschoel muchen de jongens en wichter om de ander week een paor uur winkeln. Nooit tegeliek, daor zul maor ondeugd van kommen. De meeste tied zaten ze in schoel of verveelden heur in de slaopzalen. Een enkele maol kwam ‘s nachts de BMW van de burgemeester veurrieden, met chauffeur. De wichter stunnen in de rij. Wel hogerop kommen wol, mus onderop begunnen.

Martha hef gelok had. Heur olden woonden vlakbij de schoel, ze was een dagstudent. Elke aovend sleup ze in heur eigen bère en vanof dat ze een jaor of dertien was begunde ze te ontdekken wat heur lief tot dan veur heur verbörgen holden had. Dat Munalula, die heur in een cassava-veldtie

inwijdde in de geheimen van het vliegen zunder vleugels, een wiede neef van heur was, dat had ze pas veul later heurd. Het had heur toen ok niet meer uutmaakt. Ze had ontdekt wat ze ontdekt had: vliegen op de automatische piloot. De medische veurlichtingsboekies en van eerste hulp bij ongelukken, met plaaties van zachtrose naokte lieven op menare, met roodanlopen vleesbomen en met oesterkleurige vleeswonden omzeumd deur rossig krulhaor, hef ze niet van neud om de biologie en anatomie van de mèens te beschrieven. Ze hef heur studiemateriaal aal dicht bij de hand.

Die kwaojong in de bus vanof Livingstone was een aordig tiedverdrief veur heur west. Met plezier denkt ze an dat opwarmertie weerom. Die kerel was een natuurtalent, wus heur gevulig boordeknoopie op de juuste snelheid en met net genog druk en rotatie in vörm te kriegen. De mond vol gelatine had ze daor geern veur over had. Maor met nog meer plezier denkt ze weerom an de eerste examenbespreking van de schoel toen heur Jan veur het eerst op batterij kwam.

Jan stun in Senanga, zowat 200 kilometer wiederop, veur de klas. Hij gaf ok biologie. Met z'n tweien kwamen ze in het kantoortie van de directrice te laande om de meerkeuzevraogen van de examens nao te kieken. Martha haalt het zo veur de geest. Zij achter de computer, Jan met de antwoordformulieren tegenover heur. Aalgedurig les Jan heur de namen veur van de kinder met de resultaten. Hij is nog maor drie maond in Afrika, kent de namen niet zo goed, hij strukelt aalgedurig over de uutspraok. Martha holdt hum veur de mal. Ze zöt wel wat in die jong.

'Kamini, een zeuven,' zeg Jan.

Ze barst in lachen uut. Jan wet niet wat e verkeerd zegd hef. Martha is vast van plan hum onder taofel te kriegen. Ze hef zien waterige ogen allang deur. Hij wul meer as ciefers uutdelen en liesten met heur samenstellen. En zij zeker.

'Weet ie wel wat as kamini betiekent?' Ze vrag het zowat op fluusterttoon en likt geliek daorop heur zwartomzeumde rose lippen met heur tong. Jan wet het niet. Hij hef zölfs nog

niet vluken leerd in de plaotselijke taol. Hij kreg een rooie kop as Martha achter het beeldscharm votkomp en bij hum op schoot zitten giet. Martha biet hum in zien oorlel, heur handen gaot onder zien T-shirt. De va is de wèens van de gedachte, schöt hum deur de kop, of was het andersom? Of was het de moe? Martha is zowat geliek zo veurtvarend as Suze, die as eerste zien kilometerpaol op de goeie plek in de berm zette.

Martha hef het an massa. Ze is tachtig kilo, nakend. Het vlees en de botten bint netties verdield. Ze hef al lang deur dat Jan liever het vlees hef as de botten, en zölf vuult ze het ok zo.

'Dit is joen kamini,' zeg ze. Ze schöf van Jan of, trekt zien rits naor beneden en stulpt heur lippen om Jan zien palmboom. Ze zal hum wel kriegen. En rapper as de eerste maol met heur achterneef zoegt heur lippen grieswitte klappermelk.

Jan valt van de stoel. Over het beton schoeft ze onder de computertaofel, maor Martha holdt hum met heur lippen vast. Jan jankt en schrouwt. Hij holdt heur kroeshaor in zien handen. Wul heur heufd uut zien kruus, maor Martha lat hum niet lös. Heur tong cirkelt om zien kokosneuten die langzaom weer straffer in de dop komt. Dan gledt zien banaan tussen de vruchten van heur fruitschaol. Martha keert heur om en asof het een mondiaole overienkomst angiet, zunder veurwaorden veurof, vuult ze Jan zien lippen tegen heur sukkermeloen.

'Dit heet nimaki,' kreunt Martha zachties. 'Gao deur.'

Onder heur heurt ze Jan zachties stennen. Nee, het is niet de disk drive van de computer die as elke tien minuten automatisch de cijferliesten op de harde schijf zet. Martha schraapt andermaol heur tanden langs zien kamini. Ze vuult zachte schokkies. Dan lat ze hum lös, legt heur krullen op zien dij en nemp zien neuties tussen heur tanden. Ze bet zachties. Jan gromt en kreunt en schöt een tulp tegen de onderkant van de computertaofel.

JAN

Maonden later had e in een woordenboekie opzöcht wat as 'kamini' betiekende. Hij kun het eerst niet vinden. Kamina betiekende broek. Kamini stun der niet in, achterin vund e dat verkleinwoorden op i eindigden. Het water leup hum nao die ontdekking niet meer in de mond, maor as e zien gedachten veurzichtig verplaotst naor dat kantoortie van de schooldirectrice, naor zien angst op onverwacht bezuuk, naor hoe as die benauwdigheid deur Martha hielendal votzeugen was, dan wordt het hum nog aal weer hiet in de oksels: benaom de darde. Nooit had e weer biologie-examens nao kieken kunnen zunder opwonden te raken. Een Pavlov-reactie in optima forma. Dat had zölfs Suze niet bij hum achterlaoten.

De derde maol dat e bij Suze op de behandeltaofel lig is e allent in het fysiotherapiezaoltie. De veurig maolen had ze altied wel drei of veer tegelieks onder handen, of an de elektrische massage-apparatuur. Disse maol niet. De verzwikte voet mus volgens heur eerst een hiele dag gebruukt worden en dan tegen de aovend behandeld worden. Ze kun dan precies vulen waor as de spieren overbelast waren. Waorom zien broek der bij uut moet, hef e niet hielendal metkregen, maor wat moet dat moet. Op zien buuk lig e op de taofel.

'De spieren van de voeten komt vanuut de kneien,' zeg Suze as e heur der even laoter naor vrag. 'En die van de kneien komt vanuut de heupen,' zeg e.

Een beetie praot holdt e wel van, al wet e niet goed hoe as e met dit kleine wichtie an het woord blieven moet.

'De liezen,' zeg Suze, 'die knei-spieren gaot naor de liezen, niet naor de heupen.' Ze giet geliek met heur rechterhand deur heur kruus, wes hoe het bij heur zit. 'Drei je maor om,' zeg ze. Hij schöf op zien rug hen en weer en as e goed lig, volgt heur handen het pad dat ze net beschreven hef.

Jan kek omhoog naor de TL-buizen die in slagorde boven

hum hangt en mieters fel in zien ogen schient. Hij knippert met de ogen. Suze zöt dat. Ze lat hum lös.

'Hier hej een bescharmdoekie.' Ze langt hum een zwarte haorband an. Hij knupt het katoen over zien ogen.

'Ontspannen, ontspannen en even nargens an denken. De spieren löslaoten.'

Jan lat zien spieren lös. Suze wref de zeerte van de enkels naor de kneien en wieder. Jan soest vot onder heur stevige handen. Hij probeert in gedachten het bield van de zwarte madonna met kind veur de giest te halen dat an de muur achter hum hangt. Vrömde plek veur zu'n vroom schilderij, denkt e. Het past niet hielendal tussen de affiches van blessures en sporters. Met zien ogen dichte onder de haorband dreumt e vot. Hij vuult de spanning uut zien enkel en zien bienen votzakken. Heurt maor krapan dat Suze zeg dat ze de verwarmingsband om zien gekneusde plek an leggen zal.

Suze dreit het locht uut. Jan gef gien aosem. Hij slap. Allent boven het schilderij met Maria en het kind brandt een lampie.

De enkelbanden zit lössies om Jan zien bienen. Om de bovenarms van heur gekneusde en slaopende Adonis leg ze een tweede set enkelbandties. Die bandage, dat had ze van Freddie leerd. Ze redt de panelen die langs de kant van de behandelkaomer staot om de taofel waor Jan op lig. De spiegels op de achterkant van de veurlichting over kneuzings, tennisarms en voetbalkneien wiest naor het bère. Deur een kier is nog net het schilderij te zien. Jan zöt niet dat e tientallen maolen wordt weerkaatst. Suze trekt an een touwgie en boven de bank schöf an het plafond een een spiegel veur de TL-buizen. Dan lat Suze heur witte jurkie zakken.

Ze pakt een scheer, holdt die even tussen heur naokte dijen en as het metaal op temperatuur is, knipt ze veurzichtig de ziedkanten van Jan zien onderboks deurmidden. Ze leg het textiel bezied, knipt een plukkie helmgras -ze kan het niet laoten- en trekt dan de enkelbandties om Jan zien arms en bienen wat strakker an.

Ze kek met roodanlopen gezicht in de spiegel, zöt hoe onder

heur vingers honderden welpies in padvinders verandert.

Jan kreunt behaaglijk, dreumt bijkaans over vissen in het Willem Alexanderkanaol of in de Veenvaort, of over een bezuuk an de dierentuun in Emmen. Suze dreumt niet. Ze trekt met heur rechtervoet het keukentrappie onder het bère vot en klimt in veulvoud over Jan hen. De voeten an weerskanten van zien heupen, en boven zien opstandig periscoop lat ze heur veurzichtig zakken. Links, rechts, veur, achter, boven en beneden, ze kek heur ogen uut in de spiegels, vuult heur opstoten in de vaort der volken.

Jan dreumt niet van sliptongen bij Ameland, van hunebedden bij Borger, of van vlinders in een vlindertuun. Hij dreumt dat e in het Louvre löp, de spiegelzaal, Lodewijk XIV zöt e in vol ornaat en is dat Marie Antoinette? Een hemelbère vlög hum deur de tied. Hij is blind, maor niet benauwd. Dan lig e op een waterbère alles golft beneden en boven hum. Hij hef gien idee waor e henvlög, maor het stiet hum an.

Suze vuult zien handen om scholders, heur borsten. Dan maakt ze de enkelbandties lös, haalt het ooglappie vot en drukt heur mond op die van het ros onder heur tot e deur aosemnood wakker wordt. Jan is verdoofd, verdwaosd. Honderd maol zöt e Suze op hum hen en weer bewegen, honderd maol zöt e humzölf in heur verdwienen en teveurschien kommen tot e as Donar in het walhalla schöt. Dubbel loops.

SUZE

Dat kunstie met de spiegels, de massagebank en de enkelbandties had ze leerd van Freddie, ien van de docenten van de academie veur fysiotherapie. Ze was hum integen kommen in Achterste Erm waor e veurlichting geven had over HBO-opleidings. Suze had net het havo-diploma haald bij het Menso Alting in Hoogevène en wus nog niet wat ze wieder mus. Geliek was ze op Freddie vallen, en hij op heur. Dat e eigenlijk Arnold heette maor hum Freddie nuumde, had ze niet as arrogantie zien. Zölf weur ze Alfrieda nuumd, maor de overstap hen de academie was veur heur een mooie kans om heurzölf te updaten.

Het was liefde op het eerste gezicht. En in juli gung ze al met Freddie op vekantie hen Noord-Frankriek. Heur olden waren het der met iens. Ze had now ja een OV-kaort, een studiebeurs, een liening en de pil van de volksverzekering. Freddie had een goeie baan en gien AIDS en wat wul ie as olden nog meer, hadden ze tegen Alfrieda zegd.

In Compiège komt ze te laande. Freddie is mu van het fietsen en hef wat last van zoerbranden en van een blikgat. Hij wul rap hen bère. Suze hef wat ans in't zin.

In Hotel De Harlay slaopt ze. Uutzicht op de l'Oise en ankeken deur Jeanne d'Arc op peerd. Bloemegiesbehang op de muren en het plafond en of het niet genog is lelies-van-dalen, margrieten, irissen op de vloerbedekking en op de trap. Gien tulpen. Gien schilderij an de mure, allent een leeg haakie. Freddie giet in bère. Hef gien zin an een tandemrittie. Hij wul eerst anstarken.

Met hotelbar, stiet in de folder. Een opwaardeerde huuskamer, vindt Suze. In een hoekie zit een bejaord paar achter twee koffie en an de bar een Engelsman met zien vrouwe, of zien vriendin. Tomatensap en jus d'orange in de glassies. Die man hef Abraham nog niet zien, denkt Suze, maor zien gladde kop gef an dat e der niet zo wied af is. Een ronde kop, een klein brillegie, nee, knap is aans. Het geblokte

jassie, de strop en het gebloemde hemd maakt een beetie goed, maor niet genog. Zien gezelschop zöt der wat fiever uut: blonde krullen, maor wieder vrouw-deursnee.

Een vrouw allent an de reize is niet gauw tevreden. Maor vanaovend holdt Freddie heur niet van aovonturen of. Ze moet heur allent vernuvern. Bacchus wacht buten op heur, heur op. Maor meer as van drank hef ze verlet van lekker eten.

An de ander kant van de l'Oise serveert ze in Le Bistro de Flandre tot krapan tien ure. Suze lat de waterzooi met knoflooksaus veur wat het is en nemp boeuf stroganoff, pommes parisiennes en gemengde slao met veul tomaten. Een halve liter wien. De ober vergist hum bij het ofreken. Suze wet niet of dat van heur ogen of van heur bloesie komp, maor het maakt heur niet uut.

Heur honger en dörst bint niet vot. Veur de leste goesting moet ze het bield van Jeanne d'Arc veurbij. Jeanne d'Arc, maagd van Orléans. Ze hef niet veul op met maagden. Het vlies, het gulden vlies döt heur altied meer an tarieven denken as an ieuwige ontholding en een plek naost de schepper. En de eersten in de liefde, die trökken uuteindelijk ok an het langste ende.

Vanneis de brug over en in bar 'Jeanne' lat Suze heur nog iene inschenken, en nog iene. De drank gef overmoed en zachte kramp in de mage, en benaom lager. Schuuns achter heur fluustert jongkerels in het Frans. Freddie lig vaste te slaopen.

Suze bestelt een witte wien en giet bij de open heerd zitten. Briede leren stoelen. As de jongkerels aal heur kant op kiekt, lat ze heur onderlip een eindtie zakken en stek ze heur tong tegen heur boventanden. Ik zal joe iens wat zien laoten, denkt ze bij heurzölf. In de wc döt ze heur slippie in een ofvalputie veur maondverband. Met fosforeserende lippenstift kleurt ze bij wat van nature ok al rood wordt. Breed hangt ze even later achterover in het leer, heur rok tot halfweg boven de kneien. Ogen wordt groter en locht op. Ze kreg een drankie anbeuden.

Francois döt in kunst. Handelt in kitsch, zien marktkraam is an de oever van de l'Oise. Of ze even kieken wul.

'Ik heb schiere portretten,' zeg e.

Suze holdt wel van kitsch. De ander jongens hebt het naokieken. Francois knipoogt oh la la. Het maakt Suze niet uut. As het maor niet op zien Frans giet, vanaovend niet. In de verbouwde container op de kade lig tussen schilderijen een matras. Die jongens komt hier vaker, denkt Suze. Zigeunerjongchie met traonen in de ogen, koeien van Karel Appel, een naomaak Louis Albert Roessingh, tiekeningss van Evert Musch en grote foto's van David Hamilton. Vrouwlu in de mist kiekt glaozig toe hoe as ze heur uutkleden lat.

Suze kan het niet laten. As Francois met zien hand heur heuvelruggie passeert lat ze heur water lopen. Francois raakt in alle staten, lat zien boks zakken en denkt niet an kunsties op zien Frans. Rechtuut, rechtin.

Hij hef maor een klein Bartje. En as e veuls te vrog zien brune bonen deponeert, wul ze hum het liefst een drei om zien oren geven. Kunstenmaker, clichémannegie.

Francois Praecox speult dommiet mooi weer bij zien kameraoden, denkt Suze, maor waor is mien gerief? Ze pakt hum bij zien padvindertie, maor het leven is der uut.

'Une peinture?' vrag e.

Suze nemp de zwarte madonna met kind, beschermvrouwe van vrouwlu in nood. In het hotel hangt ze het schilderij an het haakie. Freddie slap. Ze kröp naost hum. Valt onvoldaon in slaop. Om een uur of vier wordt ze wakker. Heur blaos speult op. In het donker zöch ze het pad hen de badkamer. De kranen van het bidet drukt heur in de rugge. Het porselein vuult kold an heur billen.

De drank is nog niet vot en Suzes wille gruit. Maor weerom in bère naost Freddie zakt heur ogen dichte. Dan kraakt in de kamer boven heur een bère. Kamer 204 mut dat weden, want dit is 104. Eerst een enkele maol, maor dan giet het tempo rap omhoog.

Liever in het bos, op het strand en as het niet anders kan in

de achtertuun van de buren en as de nood hoge is, dan tegen alle regels op de achterbank van de auto, of in een parkeergarage, maor niet in een bère dat gien geheim bewaoren kan, denkt Suze. Ze volgt de secondenwiezer die op het nachtkastie de tied votschöf. Drieëntwintig maol in vieftien seconden. Is dat een goed gemiddelde? Twee minuten giet het an. Dan is het even stille. Ze heurt een wc deurspulen.

Ze is deur de slaop hen. Vrag heur of, wel het weden zul. De olde mèensen, de Engelsman met zien sinasappelsap, of bint het ander? Hoe lekker vrijt het met een kale kop? Bint kerels zunder haor potenter as...? Ze wref met heur doem langs heur navel naor beneden, denkt an de lieflijke bewegings boven heur.

Vanneis kraakt het bère. Zölfde frequentie, wel allemachtig, denkt Suze. Ze gaot tweemaol achter menare, of is het in ienmaol niet lukt? Ze drukt op de schakelaar van het bedlampie. Het locht blef uut. Hotelkamer.

Dan giet ze het bère uut, schöf het gerdien een eindtie bezied. Dubbel glas holdt het lawaai van het verkeer buten, maor boven heur steunt een bère. Heur wille gruit.

Ze kröp op Freddie an, vuult zien warm en koortsig lief. Heur handen begunt bij zien scholderbladen, gaot hen beneden, weer omhoog, weer naor beneden. Heur linkerhand kröp over heur heide en gledt naor binnen as heur rechter wiesvinger in de chocolade-tunnel van Freddie verdwient. Binnen en buten en weer binnen. Freddie reageert niet. Allent zien aosem giet een beetie rapper. Dan dreit e hum in ienmaol om. Slat met zien berkestam tegen heur heup en vindt heur plaggenhuttie. Suze heurt het bère niet meer kraken, zöt de madonna niet meer reren. Heurt niet het langgerekte 'Wilmaaaa' uut de mond van Freddie as e an zien ende komp.

FREDDIE

Ien van de lekkerste dingen die der bestiet, vindt Freddie nog altied, is langzaam wakker worden uut een dreum en der dan in een roes achterkommen dat joen bijslaopie ongemarkt op joe scheuven is. Hij rekent dan even braoden edelhert met cantharellen en champignons en een halve HEMA-worst met mosterd niet met. Suze was daor een hiele goeie in west. In schoeven en braoden. Merakels jammer dat ze een jongere kerel tegenkommen is.

Al zowat een jaor lang mut e humzölf helpen. Boven de veertig wordt de markt aal nauwer. De vrouwlu die wel een kerel wult, hebt miestal nog kinder in huus en zuukt allent een surrogaot veur de ander die der van deur is. Liefst met auto, zodat ie de kinder hen de wettige va brengen kunt. Nee, dat huuft niet van hum. En ok betoalde liefde wul e niet meer. Die wichter en vrouwlu hebt teveul proefschriften lezen waor in stiet dat kerels veural veur de gesprekken komt. Daor kwam e nooit veur, maor tegen de tied dat e dat uutlegd had was zien vleis al weer wieke.

Hij bladert deur het katern boeken in NRC-Handelsblad. Beschouwings over de oorlog in veurmalig Nederlands-Indië en een biografie van Madame Tussaud. Altied verhalen over wat was.

Achterop de bladziede met ramsj-boeken de contactzukers. De vrouwlu onder kennismakings bint zien leeftied en hebt der een aordige cent veur over om een kerel op HBO-niveau te kriegen. Het wèensenpakket is der dan ok naor. Flink wat culturele bagage, wintersport en zomervekantie, wandeln, golven, zeilen, wien drinken en wieder moet ie een goed gesprek kunnen voeren en handig genog om de open heerd an te maken. Aj pech hebt moej zölf ok nog het kleedtie veur de heerd nao ofloop uutkloppen, denkt Freddie as e de vensterenvelop in de gleuf 'overige bestemmings' schöf.

Rapper as e dacht hef, valt een lichtrose couvert op zien deurmat. An het poststempel zöt e dat de tegenpartij uut

Maarssen komp, of daor uut de buurt. Lastig met de trein en bus te kommen, maor as e de brief les, maakt hum dat niet meer uut. Het wicht bekent geliek dat ze vief jaor teveul opgeven hef in de advertentie. Ze hef liever een ervaren kerel as een broekie die het nog leren moet. En wat hum anstiet: ze hef een foto van heurzölf der bij daon. Briede mond, halflang krullerig haor, een beetie bolle wangen en een schier bovenlief. Ze liekt wel tien jaor jonger as ze is. Een routebeschrieving der bij. Ze woont stief achter de Roomse kerk.

'Maor ik bin al lang niet meer kerks. Ik zing allent nog in het koor,' schref ze. Freddie holdt wel van zukke frivole details. Hij giet zölf ok geern naor opera en operette. Neuriet geern met. Hij schref een kaortie weerom en döt die in de gefrankeerde envelop die Wilma metstuurd hef. Hij komp geern, maor wul as het niet teveul muite is, eerst wat meer weten over heur liefhebberijen, een beetie meer over heur. Dat haalt zien onzekerheid wat vot, schref e, want hij is nogal verlegen. En butendes, hij giet eerst nog een week op een schoelingscursus van de fysiotherapie.

Wilma hef eernsachtig interesse, liekt het hum toe, want drie dagen later lig der een brief van twee kanties. Wilma legt uut dat ze trouwd was met Koos, maor dat Koos het ongeluk met de ski-lift niet overleefd hef. Jaoren leden was dat al. Ze is Koos niet hielendal vergeten, schref ze, maor heur herinnerings an hum huuft een neie relaotie niet in de wege te staon. Ok niet te liggen. Financieel is ze onofhankelijk, maor dat had ok al in de advertentie staon. En dat Freddie fysiotherapeut is, dat vindt ze hiel mooi. Onder de HBO'ers hef ze die het liefste: kerels met harsens en golden handen.

Freddie hef der zin an. Al vindt e het een merakels ende lopen van het station naor achter de kerk in Maarssen. Andermaol toch maor de trein-taxi, denkt e bij humzölf. Het duurt even veur ze open döt. Freddie heurt blokhakken klossen op de plavuizen.

'Riek, maor gien geld veur kleedties,' denkt e.

Dan stiet ze veur hum. Een beetie groter as e dacht had.

Ze kan hum recht in de ogen kieken, en dat döt ze ok. Het parelsnoer stiet wat truttig op het bloesie en het paorse hessie kleurt niet hielendal bij de donkerblauwe broek, maor wat wuj ok van een vrouw die as van operette holdt. Ie kunt niet alles hebben. Ze wul veul geven.

'Koffie slaot we over,' zeg Wilma. Freddie kreg der zin in.

'En kuj de heerd even anmaken?' vrag ze. 'Holt lig in de bijkeuken en anmaakblokkies vind ie op het aanrecht. Ik schenk intied een glas wien in, of hej liever wat starkers?'

As e met een arm vol berkebrokkies weerom komp, trekt Wilma de gerdienen dichte. Het bomenpatroon op het velours slöt naodloos an bij het bos op het behang. Op een glimmend wagentie staot, net as in Amerikaanse televisieseries, de drank, de blokkies kees, de stukkies dreuge worst en olieven met een rood wit blauw vlaggie.

Hars drupt uut het holt, gef blauwe vlammegies of. Ze luustert wat onwennig naor het knapperende vuur. Wilma begunt an heur tweede glas wien en Freddie schenkt humzölf nog ies bij.

'Hoe gung dat met dat ski-ongeluk,' vrag e. Wilma kreg een kleur. Blossies van de wien, denkt Freddie.

'Ie kent wel die open ski-liften, die tweezitters met een beugel der veur,' zeg Wilma. Ze nemp een slokkie Bordeaux.

'Mien Koos was nogal een hiet kereltie en het leek hum aordig om op viefhonderd meter heugte schommelend an zien gerief te kommen. Dat leek mij ok wel wat.' Typische veur een mislukte piloot. Freddie stelt hum veur hoe as glieden zunder ski's, maor met een lange lat, op die heugte en bij die temperatuur zunder brokken kunnen zul. Hij vuult an zien lief dat hum dat ok wel wat liekt. Maor Wilma legt uut, het kun niet. Heur Koos had een klap in de rugge kregen van de veiligheidstange die heur in het bakkie holden mus. Wilma was tien minuten later boven bij het restaurant ankommen. Koos was toen al beneden. Met die rechtstreekse ofdaling was Koos geliek boven bij Petrus uutkommen.

'En ieë?' vrag Freddie.

‘Ik was weer hielendal ankleed toen ik boven ankwam,’ zeg Wilma. Ze dreit met een dimmer het locht naor beneden. ‘Vanof die tied kieze ik geern veur een wat langere weg om de hoogste top te bereiken,’ zeg ze en dan giet ze wieder: ‘Achter dat kamerscharm stiet een kapstok, daor kuj joen kleren kwiet. A’k van het huusie weerom komme tref ik joe geern op het schaop.’ Ze wes naor het grauwwitte vel veur het berkevuurtie. ‘Ik neme oe zoas ie bint en ik verwachte van oe niet aans.’

Met ien die wied onder nul ok skiën kan, mut het boven de twintig hielendal een feest worden, denkt Freddie. Hij aorzelt niet, denkt as e om hum henkek even an ieuwig zingende harfstbossen en hangt dan zien kleren over de stoel en an de kapstok.

‘Ik kreeg ok een klap van die veiligheidsstang,’ zeg Wilma as ze in Japanse kimono op Freddie anlöp. Zwarte lakschoenen klost zachties op het parket. ‘Maor boven de kneien he’k daor gien last meer van. Doe joen ogen even dicht wuj? Ik heb een lekkere verrassing veur joe.’

Freddie lig op zien rug op het schaopevel, warmt zien skiuutrusting an de gloed van berkenvuur en de hiete aosem van Wilma. Ze drokt hum diepe in de overjasse van de Texelaar. Freddie vuult puntige tepels over zien borst gaon, zien handen lat e naor zien diepst verlangst ofdalen. Wilma hef gien stimulans van neude. Heur smeltwater is wied boven nul. Freddie pruuft rooie Bordeaux en borrelneuties. Heur handen streelt zien heufd en dan umdeel naor rug en billen. Een eindtie wupt ze omhoog, gledt over de top van zien Jungfrau. Stoefsnei braandt hen buten.

Freddie komp bij, streelt borsten en billen, trekt Wilma over hum hen. Ze holdt hum niet tegen, schöf met heur natte lief aal wieder op zien mond en tong an. Hij pruuft bitterzuut smeltwater tussen de Edelweiss, zien handen streelt heur bienen, heur kneien en streelt dan onverwachte rondings.

‘Daor klapte de veiligheidsbeugel net even te hard langs, lieverd.’ zeg Wilma. Dan valt ze as een lawine over hum hen.

WILMA

Zo deud Koos dat ok, daor in die stoeltieslift. Wilma denkt weerom an Freddie en zet achter de pendule een streepie op het behang. De viefde al dit jaor. Heur psycholoog had heur een goeie raod geven. Vanneis beleven, aal weer vanneis beleven had Lammert zegd, dan verwark ie het verlies van Koos en van joen onderdanen het gauwst. Het had even duurd veur ze zo wied was en veur ze die kunstbienen vanneis goed onder de knei had. Het had ok even duurd veur ze bij Lammert te laande kommen was. Geestelijke zwakte had ze nooit zo kend. Veur en ok nao het ongeluk in de stoeltieslift had ze altied merakels goed weten wat as ze wol, en ze wol altied wel.

Met Anneke bijveurbieId. Middelbare schoel, met wichter onder menare praoties verkopen over jongens die ze had hadden, hebben wollen, over de spellegies die ze speulden met de jonchies uut de eerste klas van de technische schoel. Ze wet het nog hiel goed. Die ankommende pubers mochten in die tied niet van het schoelplein of. Op een zunnige schoeldag loopt Wilma en Anneke langs het hek. Ien van die jongen holdt met bravour *De Lach* omhoog. Ze kent dat kappersblaadtie wel. Vrouwlu in badpakken, beetie bolle lieven, maor gien nadruk op poel van genot. In het kruus niet hoog opsneden, niet zo vuld. Zo dreug as de zakkies proemen bij Piet Prinsen in de etalage. Vlak, rond en gien haor, gien naodties te zien, niks wat denken deud an zuudvruchten en vruchtvleis.

'Zult we hum ies te pakken nemen?' zeg Anneke. Wilma hef gien stimulans van neud. Ze holdt wel van spellegies, ze wul niet veur niks huusdokter worden.

'Hej jong.' Ze zeg het zo vrundelijk as ze kan, met een zute ondertoon die as die stiekeme trekkerties nog niet kent as inleiding veur meer. De trilling in Wilma heur stem jag de hormoonspiegels van de lakenvlekkerties omhoog. Wilma vuult dat e geliek in heur net zwemmen zal, maor het bakvissie wet het nog niet.

'Hej ok een snee stoet veur mij? Ik heb mien sandwiches in huus liggen laoten. Der zat knakworst tussen.'

Vier, vief timmermansleerlingen drukt heur stoet met pindakees en hagelslag deur het hek. Gienien hef nog belangstelling veur *De Lach*, maor as Wilma en Anneke der op staot het blaadtie te wullen bekieken, schöf Gerrit het tiedschrift deur het hek. Zien kop kleurt ieniens mooier bij zien rossig haor. Ze geeft hum het blaadtie niet weerom, lacht om de plaaties en de grappies. Wilma zet heur voet op de rand van het hek. Heur rok schöf tot boven de knei. Ze zöt dat Gerrit de boodschap metkreg, maor niet wet wat e der met an moet.

As ze het blaadtie niet weerom geeft, zeg e dat het niet halen komp, maor nao schoeltied stiet e wel met zien fiets op de hoek van het Oeverse bossie te wachten. Wilma en Anneke kriegt der aal meer aordigheid an. Gerrit is een beetie benauwd, het is hum an te zien. Hij hef het blaadtie van zien bruur liend en moet het weerom doen, zeg e, anders was e niet kommen.

'Ik zal joe wat moois zien laoten,' zeg Wilma, 'kom maor ies met.' As een olde zus, of as een jonge moe troont ze het knaapie met, wieder het Oeverse bossie in tot bij het Oranjekanaol. Hij duurt niet goed, zo tussen beide wichter in, maor niks doen is ok maor niks, en ruzie met zien bruur wul e hielendal niet. Dat e zien schoenen of moet geven, giet hum moeilijk of, zöt Wilma, maor ze wul niet dat e der vandeur giet.

'Wat vind ie het mooiste plaatie?' vrag ze.

Gerrit, met aal meer moed, wet de bladziede vlot te vinden. Een jonge meid in een bikini-broekie en een blote rugge. Een tiekening.

'En dit?' Anneke tilt heur rok omhoog. Een schier beige onderbroekie, gladde bienen tot an het elastiek, met zwarte krullen onder de rand vot. Dan lat ze, veur Gerrit de rimpels in het kruus goed zien hef, heur textiel weer zakken.

'Nee, zitten blieven.' Anneke drukt Gerrit op het blad en

mos onder de strubben umdeel. Dan lat Wilma heur rooie broekie zien, gien elastiek an de piepen.

Gerrit hef gien vriendinnegie, gien wichtie dat hum inleid hef in de anatomie van vrouwlu-ondergoed. Hij kent allent het Franse woord veur onderboks 'sous bon'. Dat hef e ok van zien bruur, net as *De Lach*. Wieder as grappies over prins Bernard die as het Julianakanaol tegenholden kun, is e nooit kommen. Over Maxima en de Veenvaort heur ie hum niet. Dat mus nog kommen.

'Now ieë.' Het is gien vraog, hij mut. Anneke helpt hum met de knopen.

'En wat hej daor verbörgen?' vrag Wilma. Heur handen kroept smu de weg van zien kneien hen zien kruus. Aal groter gruit wat e al lang niet meer verbargen kan. Dit is wat aans as 'Bartje meten' op verjaordagen as va en moe der even niet waren en de kwaojongen in de keuken de gulp lösknupten en de centimeterband langs het knaapie huulden.

Wilma knep zachties in het katoen. Vuult het hart van het kereltie in zien kruus kloppen. Een hart dat nog rapper klopt as Anneke vanneis heur rok omhoog döt, en gien katoen meer hef om zien te laoten.

Wilma schöf Gerrit zien boks wieder umdeel, legt zien ongeploegde es bloot. Ze denkt niet an huuswark maken, an ofwassen, of an bandenplakken, om uut te stellen wat ze niet tegenholden wul. An nuttige handwarken, an insteken, deurhaolen, of laoten gaon, an kruuststeek, patentsteek, daor denkt ze an, an borduren. Ze vuult het in heur onderlief.

'Dit heb ie vaste nog nooit in de boekies lezen,' zeg Wilma.

Gerrit zeg niks, hij is gien leesder, haolt diep aosem as Wilma heur over hum zakken lat, om zien Bartje brandt. Der is gien holden an. Hij hef niks in te brengen en witte wolkies komt stotend uut zien schörstienpiepie omhoog.

Wilma verget heurzölf as ze vuult dat der vanneis een paus keuzen is. Ze vuult maor net hoe as Anneke van achter met de hand tussen heur natte billen gledt. Aal wieder naor veuren, dieper de rondbargies langs. Zo hef ze dat nog niet

had. Ze vuult heur Drentse Aa tussen de fiene vingers van Anneke deurstromen en verget het wierookvattie van Gerrit, die hum lösmaokt uut de post-maagdelijke omhelzing. Hij gebruukt de tiedelijke ofwezigheid van Wilma en Anneke om zien schoenen an te trekken, zien blaadtie te pakken en der van deur te gaon.

'Nee,' had Anneke zegd, 'die kwaojong was zölfs niet blieven kieken hoe as ik joe inwijd heb in de begunseln van de wichter van het Oeversebos. Hij hef niet zien hoe as joen diepien overstroomde.'

De Griekse begunseln bint veur Wilma niet meer as een speulse variatie op lustige thema's. Aangenaom, maor ze redt liever met een kerel deur het bos. Koos was daorin een expert. Het meuk hum niet uut waor, altied in draf of in galop. Op het dak van V&D in stad, in de wachtkaomer van de tandarts, in het schoonmaakhok op paleis Soestdijk of in de machinekaomer van de veerboot hen Schiermonnikoog, overal en altied gaf e zien schimmel de sporen.

Dat ze now de bienen der of hef, dat plag heur. Aalgedurig last van fantoompien an voeten die allang begraven bint. Maor ok in heur blef de witte vloed spoken.

Lammert reud heur an om gebruuk te maoken van de invalidensexveurziening om weer tot leven te kommen. Hij kun wel regeln dat ze die wederopstanding van de volksverzekering vergoed kriegen zul.

'Hoe as dat dan gung, die kneussiessex?' had ze hum vraogd.

Lammert was niet te beroerd west om het een maol particulier veur te doen, zolang as het maor niet in zien behandelkaomer was. Daor kon e een bult gezeur met kriegen. In het Best Western Hotel in Oring vunden ze een plek in de bruidssuite. Met champagne rolde Lammert de stien vot en met zien mond en tong bleus e vanneis het leven in heur.

LAMMERT

De ien zul het ofwieking numen, de ander zul het een dure naam geven, een tiedschrift over het onderwarp uutgeven of een belangenvereniging oprichten en het zo een wetenschappelijke status geven. Dat was niks veur Lammert. Hij hef het niet van neud een rechtveerdiging veur zien aberraotie te vinden. Veur hum is het genog as e aalgedurig an zien gerief komp, as e geregeld de stop uut het bad trekken kan, as e iens in de week de klank van een gorgelend ofvoerputtie uut een diepe keel heurt, as e zien ontstopper vrijheid-in-beparkheid geven kan. Een dissertaotie huuft dan niet.

En dan nog, ondanks of juust deur die ofwieking hef e een glanzende loopbaan achter de rugge. Niet elke zeun van een zwienefokker wordt psycholoog. Niet elk komp op een zwaorbetaolde wieze makkelijk an zien gerief. De invalide medemèens, giestelijk of lichaomelijk in de knup, of van beidend wat, hij hef een oplössing. Dat e zien lief en zien ziel der roem bij hanteert, met lösse handen nippels, scharnieren en tandradties smu maakt, dat mag gien naom hebben. Dat döt e incognito.

Benaom bij Wilma had e humzölf niet onder controle holden kund. Met een vrouw zunder bienen bint ja ok hiel bezundere standties meugelijk. Lammert kreg geliek een doof gevuul onder zien kneien as e daor an weerum denkt. En een limtig gevuul een eindtie hoger. Nee, hij vindt het gien ofwieking, gien aberraotie.

Aberraotie: dat woord hef hum al van jongs of anspreuken. Hij wet nog goed hoe as e veur het eerst zölf skatologisch deskundig weur. Dat zien va was begund as zwienefokker -strontboer zeden de buren- en nao zien veertigste as campingholder in Geesbrug te lande kommen was; dat hef Lammert zien loopbaon slim beïnvloed.

Nao de havo zit e een jaor in Tilburg op de Vrijetiedsacademie. Het onderzuuk naor en de scriptie over sanitaire veurzienings op campings in Albanië is een keerpunt. Lammert

stapt over naor het bedriefleven. Dat e scheikunde in zien vakkenpakket hef, komp goed uut. As vertegenwoordiger in chemische toiletten kan e de klanten goed bedienen. Dat e veul laoter psychologie zul gaon doen, wus e toen nog niet. Zien eerste slag slat e op de Recreana in de Prins Bernhardhoeve in Zuudlaren.

Jan Haan, die as in caravans döt, wul zien assortiment accessoires uutbreiden. Hij en ok Alie Haan ziet geliek wat in de plastic poepdeuzen. Lammert nemp de demonstraotiekoffer met de staocaravan in, trekt de gerdienties veur de raompies en klapt het taofeltie tegen de kant. Jan Haan licht een klant veur over ligstoelen en veurzettententententoonstellings. Alie lat heur deur Lammert veurlichten.

'Ik bin een beetie zwaor uutvallen,' zeg ze. Ze twiefelt der an of de plastic koffer wel stark genog veur heur is.

'Zit der ok een maximum gewicht an?' vrag ze.

Lammert wet niet wat ze bedoelt. Mient ze de massa van bezitter, of de toekomstige inhold van de deus? Lammert treft het vaker dat mèensen gekke vraogen stelt as het over het overschot van brood en middagpot giet. Ze duurt de dinger nooit bij de name te numen. Alie hef ze groot genog. Heur maximum hef ze wel haald, denkt e. Heur peren mient e, maor dat zeg e niet. Hij kek op zien digitaol Zwitsers kwartshorlozie. Hoog tied. Zien grote wiezer hef het vief veur twaalf.

'Gewicht is onbeparkt,' zeg e, 'maor niet alle maoten bint leverbaor.'

As e zien bril ofzet, zöt e dat Alie een knipoog onderdrukt en heur lippen oflikt. Ze nemp de proef op de som en drokt de deus tegen de achterbank van de caravan. Heur voeten steunt wied uut menare tegen het taofeltie. Lammert waogt de sprong, of liever, de bowlinggreep. Met zien rechterhand, de doem omhoog pakt e Alie van achter onder heur Schotse roeten. Alie schrikt niet, drukt heur derrière hen achter. Asof ze der op wacht hef. Dat ze hum de gerdienties dicht hef hölpen schoeven is een goed veurtieken west.

'Ik zal oe even de maot nemen,' zeg Lammert. Zien wies-

vinger en pink legt e an weerszieden van heur mossel. Met de ringvinger en de middelvinger opent e de kleppen van heur schelp. Zien doem maakt ruumte veur holdvast.

Alie steunt met heur handen op de deksel van de plastic deus. 'Niet in plassen' les ze op het etiket. Daor trekt ze heur weinig van an. Lammert vuult warm zoltwater langs zien pols stromen. Het stiet hum niet tegen, hij vindt het lekker zölfs. Water met natrium- en kaliumzolt op lichaomstemperatuur. Zien grote wiezer schöf naor drie veur twaalf.

'Maor goed daj gien slippie draagt,' zeg Lammert.

Zien vingers gluit in heur.

'Ik heb al wasgoed zat,' zeg Alie.

Alie hef het heufd der nog goed bij. As ze rechtop staon giet en heur en kwart slag omdreit, valt de deksel van de deus. Lammert moet krom staon om heur vast te kunnen holden. Hij vuult de olde rugpien opkommen, maor wordt genog ofleid deur een trekkend gevuul an zien overtoom. Dat hef e now altied, dat zien Bartje in de gulp van de onderboks klem komp te zitten. Maor hij hef een hekel an een te grote maot. Een strak slippie gef hum aalgedurig een angenaom gevuul onder het lopen. Net zuks as vrouwlu die de hiele dag met kuiers in het knikkerpottie rondloopt.

Alie hef gien weet van zien probleem. Ze lat zien hand niet lös, knep heur bienen en heur lippen stief tegen menare, asof zien vingers der of mut. Lammert worstelt met zien grieperties hen en weerom, verget zien opkommende reumatiek. Dan trekt Alie in ien raom de rits van Lammert zien spiekerboks naor beneden. Veerdig lat ze de knik uut zien obelisk springen en Bartje springt in de holding. Ze drukt heur doem op de natte knipoog van het ventie.

'Ie holdt ok niet van teveul wasgoed, zie ik,' zeg ze. Alie holdt niet van half wark en pakt Lammert zien wortel bij het loof an. Zachties ropt ze an zien roerstaaf. Ze strupt het lösse vellegie over het uuteinde asof ze zien stamper in krimpfolie verpakken wul. Met heur mossel zög ze de hand van Lammert aal vaster. Zien vingers speult met heur klepspier. Dan lat

Alie hum lös. Een lude *souffle vaginales* weerkaotst tegen de keukenkasties as Lammert zien hand weerom trekt. Geliek schöt zien folie weerom en maakt de stamper vrij veur het mortier dat Alie rose veur hum openholdt.

Om ien veur twaalf drokt Lammert de maximum massa achterover op het smalle bankie achterin de caravan. Alie's rugge knikt zachties, heur billen blieft boven de kunststofdeus steken. De Schotse roeten van heur rok wordt driehoekies, parallellogrammen, veerkanten en trapeziums en onder Lammert zien cilinder kreg heur weekdier alle vörms van een kegeldeursnede. De plastic deus kraakt asof der leven in zit. Lammert stek zien handen in de pot, knep in de Edammerties onder hum. Dan, as e zien accessoires samentrekken vuult, krult hum smeerkees tussen de vingers deur en Alie knort as een jong zwien as heur sluutspieren spant en löslaot.

Zeun van een zwienenfokker: trots op zien ofkomst.

ALIE

Alie holdt van heur Haantie, maor ok van ander gevogelte. Ze wul of en toe geern naost de nachtspiegel strulen, maor dat giet heur niet makkelk of. Ze hef heur figuur niet hielendal met. Ok de Weight Watchers kunt heur niet beneden de 180 pond kriegen. En die massa is nog niet iens het argste. Het mieste vet en vleis zit op de verkeerde plek.

Ze stiet veur de spiegel en giet met heur handen over heur holtwal. Tjaart, zoas Tjaart over heur borsten en heur bos streelde. Zoas blinden vulen kunt! Daor kan gien ziende tegenop. En benaom dat e heur niet geliek in de kiekerd had, anders was ze nooit met Tjaart in de D-Zug te lande kommen en benaom niet in het barghok van de steward.

An de reise hen heur zuster in Genève. Met de dagtrein, dat scheelt een bère en viefentwintig goelden. Tot Arnhem deelt ze de coupé met vier kerels. Vlak over de grub stapt de Holländer uut en kan ze op heur gemak Tjaart uut die Schweiz, met zien zunnebril op, bekieken. Rood haor, wat minder rood as de streepies op zien wit stokkie. Pas as e het dekseltie van zien horlozie lösdöt om te vulen hoe laat het is, hef Alie in de gaten dat de man tegenover heur niet zien kan.

'Half elf.' Het ontkomp heur. Blinden moej ja niet helpen bij dinger die ze zölf doen kunt. Tjaart vuult hum niet beledigd. Vrag naor heur bestemming.

'An joen stemme heur ik daj een mooie vrouw bint,' zeg e. 'Ie hebt een mooi lief, een mooie klankkast.'

Alie kek naor beneden, kan hum niet hielendal geliek geven, maor iene die as niet zien kan huuf ie ok niet weerspreken as dat joen eigen zölfvertrouwen umdeel haalt, denkt ze bij heurzölf.

'Ik bin gien Marilyn Monroe, meer Dolly Parton,' zeg ze. Ze kreg der een kleur van. Een kleur die dieper wordt as ze der an denkt dat Tjaart heur niet zien kan. Blinden zörgt bliekbaor veur openhartigheid.

'Ach,' zeg Tjaart, 'die zangeres ken ik ok allent van heuren

zingen.' Dan legt e omstandig uut dat zien handen zien ogen bint en dat de hoesies van CD's now niet geliek de contouren van de artiesten verraodt.

'Veur oens soort mèensen is de wereld niet rond, maor plat.'

'En smaangs wat bobbelig,' zeg Alie. Ze mient een beetie zölfbeklag te heuren. Daor is ze slim gevulig veur. Ze giet naost Tjaart zitten en lat het landschop buten veur wat het is.

Medelieden is gien goeie raodgever, wet Alie, maor ze is now over de grèens en daor geldt andere maoten, heur maoten. En as ze veur heurzölf uutmaokt hef, dat het projectie is, gef ze heur geern over an heur diepere drievers. Tjaart zul heur op straot, as ze hum al vanneis tegenkomp, toch nooit herkennen. Ze pakt zien hand veurzichtig vast. Vuult zien vingertoppen.

'Die bint slim gevulig,' zeg e. 'Zunder muite kan ik naainaolden en knopspelden uut menare zuken as het moet. En zunder mezölf te prikken.'

Dat klinkt Alie as muziek in de oren. Dat soort pinnegies is ze aal kwiet. Tjaart zien vlugge handties hebt gien muite met de drukknoopies van heur witte bloesie. Alie heur wereld is bepaold niet plat.

'Veurzichtig met het kraagie,' zeg ze. Tjaart wet wat e döt. Kreg aal meer kiek op het holtvuur van Alie. Alie gluit op van zien veerdige handen, kreg andrang in heur lief en spinsels in heur kop. En as die Schaffnerinn kaorties zien wul, mut ze rap de knoopies van heur bloesie weer dichtdrukken.

'Dies ist niks,' zeg ze.

En Tjaart vindt het ok maor niks dat e de haokies van zien rits weer in mekaor haoken mut.

'Ik kan der gien knup meer in leggen,' zeg e. Alie hef al lang vuuld dat Tjaart zien veter in een schoenlepel veranderd is.

'Komm mit.' Alie holdt zien lepel vast en speult veur geleidehond. Ze verlegt heur grèenzen wieder over de grub. In het gangpad wacht ze geduldig tot het rooie lampie boven de deur op het balkon gruun is.

‘Please relieve me,’ zingt het deur heur kop as de rails onder heur langszoeft en een kolde wind vergeefs an heur haor trekt. De krullen blieft der in.

Tjaart hef hum vergist. As ze weer in het gangpad stiet zöt ze dat e het barghok van de steward binnengaon is, maor ze wul hum niet verbetern.

‘Gut, gut,’ zeg ze. Ze moet om heur uutspraok lachen. Dan drukt ze de schoefdeur dichte en trekt het gerdien veur het raampie. Buten zoeft de Rijn veurbij. Ze hef gien weet van de waterstanden bij Lobith of Schaffhausen, zölf stroomt ze bijkaans over. Op de tast zuukt ze dekens bij menare.

‘Gut, gut.’ Ze kan het niet laoten. Het is niet heur schuld dat in het Duuts de g en de k gelieke klinkt.

Tjaart is meraokel handig in het schemerduuster. En as de trein over een wissel redt, maokt e van de schokkies gebruuk om Alie in de wol te drukken.

‘Dit mus mien Haan ok ies doen,’ denkt ze bij heurzölf. Uut solidariteit met Tjaart döt ze heur ogen dichte. Tjaart warkt humzölf deur de ritsen, knoopies en riemen. Hij hef niet allent gevulige vingers, maor snuffelt met zien neus op de tast in Alie’s steegie.

‘Ende Sackgasse.’ Alie kreg het zowat niet meer over heur lippen as Tjaart heur stoep schuiert. Zien snor schrobt as een bezzem-wagen met dreiende borstels heur hoekies sauber. Dan schöf e zien mond over heur rooie plein. Ze vuult hoe zien tong ok de leste druppels opzoegt. Zien handen klemt om heur ponden. En asof e de juuste toonladder op de mondharmonica niet vinden kan giet e in rap tempo hen en weerum tussen heur linker en rechter bigarreau. Wat een heerlijke straotmuzikant, denkt ze bij heurzölf.

‘Sweet, sweet surrender,’ speult deur Alie’s heufd.

Vanneis gien liedtie van Dolly Parton, en as Tjaart geliek daorop zien banaan met lösse handen probeert te schillen, heurt ze de klanken van de banana boat song van Harry Belafonte.

‘Six foot, seven foot, eight foot. Punch.’

Tjaart hef genog. Zien lengte is goed, maor zien dikte is nog beter. Alie klemt heur dijen tegen menare, knep zien pisang vaste en drukt hum stief tegen heur robijnrooie knopspelde, die now meer van een kopspieker hef.

De cadans van trein past zuch an de handties van Tjaart an, of is het net aans om?

'Nicht hinauslehnen, Türe schließen,' klinkt het over het station.

Tjaart leunt niet naor buten. Alie holdt heur deure stief dichte. En as de trein vanneis vaort maakt nemp Tjaart het tempo over. Elke dwarsligger nemp e met.

'Nee, Tjaart is gien slaoper,' denkt ze.

TJAART

Nee, Tjaart is gien slaoper. Hij hef elke nacht an een paar uur rust genog om bij te kommen. Ogen open en rits lös, is zien motto. ‘s Nachts as e steward is in de slaoptrein van Genève hen Amsterdam en overdag weerom met de ogen lös achter zien zunnebril en de sleutel van het barghok veur de dekens in de buuts.

Vrouwlu die van huus bint, bint lösser in de bloes en benaom in de boks, dat hef e in de loop van de jaoren wel leerd. Hij is verslaofd an dit dubbel spoor, an stoomfluiten en an stootblokken. Gien dag hef e der spiet van dat e zien baan as verkoper in een klerenwinkel opzegd hef en tussen de rails te lande kommen is.

Tjaart heet hielendal gien Tjaart, hij is ok gien Zwitser, al hef e deur al die reizen een aordig accent ontwikkeld. Simon Petrus hef e de naam en hij komp van Elp. Simon Petrus en dan van Elp. Hij heurde der niet bij. Geliek toen e achttien was en zien eigen gang gaon kun is e in Westerbork op de bus stapt en hen Apeldoorn reisd, hen het boshuusie van zien tante Wilhelmina. Vot van bekrompen lu op de heide, maor ien herinnering is bleven.

Op een zaoterdagmiddag fietst e hen de Kibbelkoele. De zun schient, slim warm is het now ok niet. As e zien fiets tegen een boom zet en op zien handdoek onder een bossie liggen giet, verwacht e gien vrouwlu meer die as nog zwemmen gaot. Maor ie kunt nooit weten.

Net as e der genog van kreg en weer op huus an wul, komp een blond wichtie an lopen. Badtas in de hand. Simon kröp wat dieper vot. Ze zöt hum niet. Het is Aafke die as een klas hoger zit. Ien van de tien mooiste wichter op schoel, zo niet de mooiste, mient Simon.

Aafke spreidt de handdoek in het grös, trekt heur uut tot enkelt twee streepies katoen overblieft. Ze giet der bij liggen. Ze hef het net zo uutmikt dat ze het streepie zunlocht opvangt wat tussen de bomen deurschient. Simon hef uutzicht op heur voeten.

Toe maor wicht, denkt e bij humzölf as Aafke het bandtie om heur borsten lösmaakt en heur bienen een eindtie spreidt. Het uutzicht stiet hum an. Niet dat e daor veur kommen was, maor toch. Aafke waont heur ongezien. Uut een flessie drukt ze witte pasta en smeert dat over heur lichtbroene vel. Ze lig op heur rugge en giet met heur handen algedurig van heur buuk omhoog hen heur borsten. Heur tepels staot pront omhoog, kriegt een likkie crème extra, gruit van de uierzalve.

Simon gruit het zand onder hum in de muut. Hij gruit nog meer as Aafke heur warkterrein verlegt. Hiele klodders zunnebrandcrème stroomt over heur buuk en verandert in een deurzichtige eulielaagie as Aafke het uutstrek hen heur hemelriek. Simon blef niet achter. Dit is meer as een jongkerel verdragen kan. Hij nemp gien tied zien broekriem lös te maken, holdt zien buuk in en as e zien hand bij zien boks inschöf kan e geliek zien zunnebrandcrème uutsmeren.

Aafke hef meer tied van neud, nemp meer tied. As de zun opscheuven is en heur niet meer beschient, schöf ze een eindtie wieder op. Nog dichter hen Simon. Ze wupt heur billen in de heugte en dan hef e uutzicht op heur hemelpoort. Aafke is an heur tweede fles crème toe. Simon volgt de bewegings van heur vingers as die heur wieke dielen aal rapper bereurt. Dan dreit ze heur met een slag om. Op heur buuk en borsten schöf ze op de handdoek hen en weer. Van heur linkerhand zöt Simon vier vingers, niet de nagels, allent het rinchie glimmend van eulie, nattigheid en zunlocht. Aafke trekt heur kneien op. Steunt op ien hand en op heur linkerscholder. Simon zöt heur bruunomrande rozet veur hum hen en weer gaon. Glimmend in de muut, hoogglans, asof het gaatie knipoogt 'kom now, kom now'. Hij nemp heur tempo over. En wat hum tussen de lakens nooit lukt is, speult e in het bos veur menare as Aafke in iens heur bienen strekt en languut op de handdoek veurover valt.

As e een half uur later naor de overkant van de plas zwemt, kreg e een rooie kop as e Aafke halfweg in het water tegenkomp. Ze steut hum an bij de schoelslag, maor hij zwemt deur.

Jaoren later komp e Aafke vanneis tegen. De schoeltied is e glad vergeten, op de hiete naojaorsdag in de Kibbelkoele nao. Simon zwemt tweemaol in de week. Woensdag in de naomiddag en op zundagmorgen. As e hum op een zundagmorgen ofspuult veur e in het diepe duukt, zöt e Aafke uut de vrouwlu-badhokkies kommen. Net zo blond as toen, en een beetie meer borst en billen.

'Moi,' zeg e, 'niet hen de zundagsdienst?'

'Goh, da'k oe hier tegen kommen mut.'

Ze loopt hen het water waor miest vrouwlu baanties trekt. Het water is an de kolde kant, maor het roekt niet slim naor chloor. Aafke zet een zwembrillegie op.

'Tegen prikkelende ogen,' zeg ze. Simon knikt een maol. Vrag hoe vaak as ze hier zwemt en wat as ze tegenwoordigs döt en waor ze woont. Het interesseert hum niet zoveul. Hij denkt allent an die sabbath in oktober.

'Gaoj met hen de gliebaon?' vrag ze.

Heur brillegie schöf ze achter het katoen van heur broekie. Het liekt Simon maor niks, dat geglibber vindt e meer veur kinder, maor as Aafke hum ankek is e al deur de eerste bocht. Ze löp veur hum an de trap op en giet op het randtie van de geut zitten.

'Achter mij,' zeg ze, 'gaot we geliek.' Simon giet achter heur zitten en as Aafke heur an de beugels vastholdt en heur nog niet gaon lat, pakt hij heur vaste. Handen om heur heupen, heur billen tussen zien bienen. Hij gef een licht drukkie, dan lat ze lös. As ze op het water deur de koker naor beneden soest, leunt Aafke achteraover. Ze legt heur heufd op zien borst. Simon vuult heur rugge diepe in zien kruus. En veur e der weet van hef, schöf e met heur in het kinderbadtie. Net gien koppie onder in het warme water.

'Dat was lekker,' zeg ze, 'we doet het nog een maol.'

Vanneis schoeft ze hen onder. De derde maol zit Aafke achter hum. Beide handen om zien borstkas. Zien tepels tussen heur vingers. Ze knep der zachties in. En as ze het water in soest lat Aafke heur over Simon henvallen. Onder

water strek ze langs zien zwemboks, knep in zien kruus.

'Nog een maol.' Simon hef der gien bezwaor tegen. En as Aafke veur hum de trap oplöp, drukt e even zien neus achter tegen heur bikini-broekie, druppen komt umdeel uut het smalle strookie. Aafke holdt heur pas een halve seconde in. Dan zit ze veur hum te wachten op zien ofzettie. In de tunnel pakt hij Aafke net zo vast as zij de veurige maol met hum deud en as ze in het water valt strek hij over heur hemelpoort. Met 28 graod Celsius is het ies hielendal breuken.

Onder de douche hef Simon gien oog meer veur de vrouwlu in badpakken met smalle streepies kunststof en diepe decolleté's. Hij hef allent oog veur Aafke die naor hum stiet te grijnzen en een dikke klodder douchecrème in heur hand spuit.

'Moej ok wat?'

Ze wacht niet op antwoord en trekt heur niks an van de ander lu die as onder de douche staot. Ze trekt rap zien zwemboks naor veuren en spuit hum het transparante gruun in zien kruus. Simon vuult de kleffe kolde klodder op zien boomstam. Hij lacht en denkt weerom an heur glimmende lief, an de natte dreum van tien jaor eerder in de Kibbelkoele. Now zo dichtbij.

As de badmeester de stoelen onder de zunnehemel recht zet en even niet kek, schöt e bij Aafke in het badhokkie.

'Ik zal joe even de rugge dreugwrieven,' zeg e.

Aafke dreit hum de rugge toe en giet schuuns op het bankie zitten. Veul ruumte is der niet. Simon maakt het haakie van het bovenstukkie lös. Dan dept e met badstof over heur rugge, lat zien handen over heur scholders naor heur borsten gaon. Heur tepels staot stief veuruut.

Dan overvalt hum sublimeerde driften van jaoren. Zien mijlpaol stek centimeters boven zien boks uut, hij gef zien verlangst de ruumte, drukt het elastiek van de boord onder zien ballen langs. Dan tilt e Aafke met zien rechterarm een endtie omhoog en schöf met zien linkerhand in heur broekie. Lat zien vingers verdwienen zoas ze dat in de bos veurdaon

had. Met zien rechterhand streupt e zien eigen nylon wieder umdeel en dan drukt e Aafke heur slippie tot halverwege heur kneien. Wieder kan e niet bukken. Hij kreg kramp in zien bienen. Giet op het iekenholten plankie zitten en trekt Aafke over hum hen, zoas de Griekse schaopherders dat met de lammer en de euien deden toen ze het kapottie uutvunden in tied dat ze heur maonden lang allent in de bergen vernuvern mussen.

Aafke drukt heur voeten tegen het tussenschottie van het badhokkie. Heur broekie holdt heur bienen bij menare. Wied spreiden is der niet bij. Simon drukt eerst veurzichtig en dan aal wilder zien sleutel in het krappe slot. Aafke rekt achter heur en kreg zien kleerhaak te pakken. Ze trekt heur een eindtie op en lat heur weer zakken. Simon holdt met ien hand heur borsten vast, met de ander verkent e de contouren van heur poort. Aal rapper, aal rapper.

AAFKE

Zwemmen is gezond, ie blieft der smu bij en het gef zoveul andere meugelijkheden. Dat zeg Aafke as sport op verjaordagen op taofel komp naost de toasties en de augurken met ham der om hen. Ze vertelt dan van de schoonheid van lichaomen in minimaol textiel, van rustgevende bewegings, van prenatale gevulens. Want bint we oens leven niet allemaol zwemmend begund? Meestentieds wordt heur praot niet op pries steld, benaom niet deur vrouwlu, wel deur manlu die as al een paar op hebt. Ze döt der heur veurdeel met as het zo uutkomp, met de manlu.

Zo ienmaol in de maond blef nao het zwemmen wel de ien of ander kerel an heur hangen. Zoas met Simon Petrus in het badhokkie, dat was even een vluggertie tussen de deurties west, al hung hij meer an heur as zij an hum. Vrogger had ze die jong wel zitten zien, zien zitten, vun ze hum een kei van een vent, maor in die tied hij had daor zölf gien weet van had. Een gluurdertie en rusteloos trekkertie, dat was e vaste west. Hij was heur now niet tegenvallen: stief stram spuitertie.

Miestal nemp ze de kerels met hen buten het bad, hen een hotelkaomer of hen het huus van de jong zölf. Nooit nemp ze de kerels, of bij toeren de vrouwlu, met hen huus. Ze möchten ies weer kommen wullen. Veur heur wark en status kan ze al dat geloop om heur deur en bère niet hebben.

Aafke is gynaecoloog. Ze wet alles van eierstokken, baarmoeders, positiejurken, vagina's, venusheuvels, blaosontsteking, vochtofscheiding en schimmelinfecties; tuinieren in de vagina. Zölf hef ze veurige week net een joghurtkuur ofsleuten, en zo de zuurgraod twee ienheden naor beneden bracht om de witte vloed te keren. Ander stromen hebt heur veurkeur. Maor niet allent op medisch gebied wet ze alles van het onderlief. Op het ziekenhuus hef ze met succes der veur pleit dat ok de sociaole en de mechanische kant van het vrouwenlichaom an de orde komt, en dan benaom as het in interactie met het mannenlief is.

Aafke is op het UMCG veurzitter van de faculteitscommissie 'neiheistern'. Veur de maondelijkse vergadering giet ze miestentieds even zwemmen, dat verzet de gedachten en maakt het lief en de organen waor ze het dan het miest over hebt smu en deurtastend.

Tegenover heur zit Ole, een eerstejaors die ze net de veurige aovend inwijd hef in de geheimen van de obstetrie. Die jong wul ok gynaecoloog worden, maor kende zien interesse allent van plaaties en van videofilms. Een dwarsdeursnede van een onderlief in een handboek wund hum al op. Iene die mossels wel bij de visboer liggen zöt, maor ze niet eten duurt.

De vergadering hef het over de stried in de wetenschappelijke tiedschriften. Geleerden bint het niet iens over de bewegings van de struukroverties in de beursies van de jonkvrouwen. De plaaties in de boeken geeft te weinig kunde. Die bint maakt deur tekenaars die as der niet veur deurleerd hebt de binnenkant te schetsen. Ze hebt raoden naor wat ze niet zien kunt, wat ze bijkaans nooit vuuld heb, zoas Ole veur gisteraovend.

Dr. Naarding komp met een apparaot an. Een echograaf. Met die geluudboxen kunt ongeboren poppies in stereo bekeken worden, zunder dat het buideltie het heurt. Een klein lichaam in een groot lichaom kan zunder gevaor vanuut de brooduutgang ofluusterd worden, licht Naarding toe.

'Dat mut dus ok met de geslachtsorganen van man en vrouw kunnen,' zeg Aafke.

In commissies gebruukt ze bij veurkeur de wetenschappelijke terms veur het lustgerak.

De vergadering is het met heur iens, maor dan komp het. Wel wul op de onderzuukstaofel van de collegezaol? Bint der proefpersonen die as knienen in de dunen vrijwillig heur kunsties vertonen wult, ansleuten op elektroden, centimeterbanden en glazig bekeken deur ogen van deskundige lu?

Aafke zöt Ole aorzeln. Ze kek hum an en schudt zachties heur heufd hen en weer. As de vergadering der niet uutkomp hoe as ze vrijwilligers werven zult, hakt Aafke de knup deur.

'Kiek,' zeg ze, 'wij kunt vanzölf wel in Neistad of op de

Wallen oenze vrijwilligers zuken, maor die mut we dan zwaor betaolen. Het liekt mij het beste dat we de proefdierties uut oens midden haalt.'

En as elk blef zwiegen.

'Volgens mij moet het niet zo moeilijk weden. Elk hef het ja wel ies daon en wat dan nog. We kent menare.'

Ole knikt, dan gledt zien hand onder taofel.

As gienien stiet te trappeln en Dr. Naarding naost heur wat hen en weerom schöf, zeg ze:

'Now, dan meld ik mezölf as eerste an. Morgen om tien uur.' 's Aovonds belt ze Erik. Hij is acteur en gef geregeld oefenlessen veur de politie. Hij speult dan fietser zunder achterlocht, verkrachter of incestpleger met bindingsangst en Reisefurcht.

'Disse praktijklessen moet e ok ankunnen, al is het wat aans as kruusverheur veur waj niet daon hebt,' zeg Aafke.

Om kwart veur tien stiet Erik met een badhanddoek en een pakkie condooms bij heur in de spreekkamer. Hij hef der zin in, zöt Aafke. Zij ok. In de kamer der naost brengt dokter Naarding de apparatuur in gereedheid. Ole legt deuzen kleenex klaor. Hij hef een rooie kop en een bobbel in zien witte naomaakverplegersbroek. Erik lig evenpies laoter op het ziekenhuusbère en lat hum deur Naarding een glanzende metalen cilinder inbrengen. Van achter. Draodties loopt vanuut de huls naor een computer.

'Niet schrikken,' zeg Naarding, 'Ik probeer even of de contacten goed bint.'

Hij drukt op een paar toetsen van het toetsenbord. Op het beeldscharm van de computer verschient grieze snei met naor het liekt een barkeboompie op een heuveltie.

'Dat heuveltie is joen blaos,' zeg dokter Naarding tegen Erik. De sonde registreert benaom vocht. En dat, dat is joen heertje.' As Aafke op het keukentrappie stapt en op het bère klimt verandert het barkeboompie van Erik in een beuk. Naarding zet de videorecorder an.

Aafke zöt veur heur in kleur wat as onder en in heur gebeurt.

Ze hef der aordigheid an. Dit hef ze nog niet eerder daon en benaom omdat ze trots is op heur lief en heur uutrusting giet ze hielemaol op in het experiment.

'Aapie van mij,' fluustert ze tegen Erik onder heur. Op het scharm verandert gruun in rood en paors.

Ze steunt op handen en kneien en wacht geduldig tot Ole de cilinder met warme glycerine bij heur achteruutgang naor binnen schöf. De temperatuur löp op en op het beeldscharm wiest de patronen op een regenbui.

Erik hef gien hulp van neud. Zonder computersturing schöf e zien beukeboom het donkere bos in. Aafke heurt de takken ruisen, de vogelties kwettern as de holthakker zien zaagbok rechtoverend zet. Ze verget bijkaans dat ze an een proef metdöt. Lady Chatterley's lover kek niet op een boompie as zien trekzaag op spanning is.

Dr. Naarding regelt met de toetsen de scharpte van de beelden op het scharm. Ole holdt achter Aafke en Erik de draodties vaste. Dit is wat aans as heufdstuk drei uut Dr. Lasse Hessel's handboek veur optimaal vrijplezier.

'Joen blaos wordt indrukt,' zeg Naarding tegen Aafke. 'Wel vief centimeter.'

Hij holdt zien ogen niet van het scharm. Ole grep in zien kruus, verget dat e een katoenen boks an hef. Hij is in alle staoten bij de geboorte van wetenschappelijk neis

Aafke heurt de olde baos niet. Ze schöf op en neer langs Eriks' wortelstam. Ze vuult zien noesten langs heur G-plekkie. Wat maakt het heur uut of heur baarmoedermond of heur blaos indeukt of bereikt wordt, zolang as het maor met geneugten gepaard giet.

De vlekken op het beeldscharm wordt griezer en donkerder. De echograaf lat aal meer boventonen heuren, maor wordt overstemd deur de tonielspeuler en de vogelbek-kieker. Dan slaot de stoppen deur en verdwient op slag de donderbui van het scharm. De echosondes vliegt Ole as torpedo's om zien oren. Aafke verdwient tiedelijk in de elfde hemel. Ze hef een voetnoot toevoegd an de medische literatuur.

ERIK

De Drachtsters Boys wult geern de beste amateurclub in Fryslân weden. Erik wet der alles van. Hij hef zölf die ambitie bij zien elf vrouwlu anwakkerd. Niet dat e slim veul om sport gef, meer om vrouwlu. Hij wul zien famkes geern hogerop. Vanmiddag speult ze tegen de wichter van Broekster Boys. Dat bint pas gemiene vrouwlu, maor dat hebt ze metkregen van zien collega trainer. Hij mut niks hebben van Gé. Wel van heur sportief lief, maor niet van heur winnersmentaliteit.

In de kleedkamer van de openbaore mavo trekt de elf heur slippies en bloesies uut en de voetbalbroekies weer an. Het heurt niet, zo wet Erik, maor het is zo gruit in de jaoren dat e de wichter anvuurt as die heur nakend en halfnakend klaormaakt. Hij löp tussen de wichter deur, spant hier en daor een sportbeha en trekt een omslag van een broekspiepie recht. Ok op het veld maakt kleren de Boys.

De Broekster famkes staot klaor veur de oftrap. Geliek nao het fluitie begunt ze te trappen en te schoppen, asof der gien spelregels bestaot. De scheidsrechter is partijdig, da's dudelijk. De wichter uut Broek hebt zwartbroekie niks in de reken en as het rust is stiet Erik zien elftal met 5-0 achter.

Gé hef wichter en wedstried in heur hand. Tien minuten veur het einde van de wedstried kriegt de famkes van Erik nog een kans. Midveur Elma is dicht bij een treffer, maor schöt het leer in het vangnet van de 141,6 pond in de gaol. Erik vuult plaotsvervangende pien deur zien kruus trekken, as het leer met een klap op de middenstip van de keepster terecht komp.

Erik hef de grap der of. Met 9-0 bint zien lusten vot. Hij giet zölfs niet meer hen de douches om de rugge van de midveur te masseren. Hij giet op zien fiets an. Morgen moet e fris weden, om half negen wacht de baos. Dan mut e vanneis verdachte speulen op de politieschoel.

'Gaoj even met. Verdriet verdrinken?' dat is Gé.

Ze hef het niet kwaod met hum veur. Ze kan beter tegen

heur winst as hij tegen zien verlies, zöt e. As e an het fietsenrek allent zien hangslot vindt, is e hielendal flauw en giet e met Gé met.

In Waldlân praot ze nao over wat der mis gaon is. Was het veld te hard deur dat nachtvorstie, of hef het opwarmen van de Drachtster Boys niet lang genog duurd? Nao twee Beerenburgies is Erik op temperatuur en gunt e Gé heur twee punten. Het wicht valt hum aal meer met, zeker naodat ze de drankies ofrekent. Zien praoties komt weerom. Hij hef der spiet van dat e zien famkes niet toespreuken hef in de douches.

'Dat kan nog wel,' zeg Gé, 'en butendes, ik mut toch nog naor de kleedkamers om of te sluten.' Maor as ze over het veld hen de kleedkamers loopt is het volk al vot. De netten hangt nog tussen de paolen. De ballenjong hef ze vergeten op te rumen.

'Help even met,' zeg Gé. Het iene net giet der makkelijk of, maor bij het andere doel blef het an de bovenlat haoken. Gé giet midden tussen de paolen staon en volt heur handen. Ze kromt heur rug, zet de voeten een beetie van menare en knikt deur de kneien. Erik döt een schoen uut en stapt in heur opstappie. Hij kan krapan bij het net.

'Een stukkie,' röp e. Gé veert deur heur kneien en wupt Erik omhoog. Ze dribbelt korte passies hen en weer om in evenwicht te blieven. Erik vuult heur warmte tussen zien tienen. Dan döt e asof e valt en wref zien ballennettie in de krullen van Gé.

'Nog een maol.' Gé drukt hum andermaol omhoog. Bij de derde maol schöt het net lös en met het polyester valt e ondersteboven in natte zand veur de goal. Zien blauwe boks onder de modder. Hij scheldt asof de arbiter hum een rooie kaort geven hef.

'Ach zeur niet,' zeg Gé. 'Waor maak ie joe drok om.'

As ze de netten in de barging gooid hebt en de ballen in de hoek ligt, nemp ze hum met hen de douches.

'Bien onder de kraan,' zeg ze.

Het klinkt as een bevel. Ze wet wel van anpakken. De kleffe piep van de trainingsboks plakt an zien bien. Ze borstelt het nylon hen en weer asof ze alle dagen op de hand wast. Gé schatert. Ze blef lachen as Erik heur onder de warme douche drukt. Ze trekt hum met.

'Weet ie wat dit is?' Ze holdt ien hand met de vingers spreid veur heur neus. 'De helft van joenend,' zeg ze veur e antwoord geven kan. Ze pakt hum bij de lange vinger die in zien natte broek naor veuren stek. Meer as de helfte holdt ze vast. Het stiet hum an.

'Ik heb tussen de doelpaolen joen bovenlattie al vuuld,' zeg ze. Dan pakt ze zien nat ballennet in heur hand.

'Ien nul.' Hier hef e jaoren veur oefend, dreug veur zwommen. As Gé heur trainingsboks op de rooie tegelties achterlat en zien natte boks der achteran gooit, is de stand weer geliek. Erik speult met zien ien, met Gé heur nul. Zien lange vinger oefent ringsteken in heur kerstkransie.

Erik verget geliek de kunstgrepen die as e jaoren in onbenul veur dit ganzenrieden praktiseerd hef. Vergeten is e hoe as e bloedend hen de huusdokter mus toen e in uterste nood de fles met riestepap kapot slaon had om zien flessenlikker weerom te kriegen. Hij is glad vergeten dat e krapan twee week daornao in het Medisch Centrum Noord van de Philips stofzoegerslang bevrijd weur.

'Klaor?' had het verpleegstertie vraogd. 'Dan is het goed.'

Dat leed is leden. Onder de wildwaterval van de douche zakt e een eindtie deur de kneien. Gé slat heur bienen om zien heupen, heur voeten kruust menare achter zien bilnaod, zuukt steun an zien steertbottie. Op en neer giet ze asof ze dekens an't uutkloppen is, asof stof van jaoren uut de dekbedovertrekken moet. Erik holdt met muite zien evenwicht op de gladde vloer.

Erik kreg gien kans zien collectebus leeg te schudden. Gé veert omhoog en zweit in ien raom achtersteveuren. Dan tikt heur tepels tegen heur kneien as ze veurover bög. Erik denkt an karnemelksepap, an riestepap, an gort met proemen.

Litersflessen zuvelprodukten jaagt hum deur zien kop. Zien angst veur stofzoegerslangen, veur vernauwings, files, Reisefieber raakt e op slag kwiet. Voorwaarts, Voorwaarts. Het vlaggeschip drukt zien boegspriet hen veuren. Hij lat zien stoomfluit klinken.

Maor Gé is gien Armada, gien Rosenkreutzer, in Pearl Harbor giet ze niet zonder slag en stoot onder. Erik zinkt zowat. Zien periscoop wes hen de bodem van de douchecel, maor dan drukt Gé hum keer op keer met heur lief tegen de natte muur. Erik zien rug botst tegen de kraan en hiet water spuult over zien lustvleis. Dan bög e over Gé hen, schöf heur zachties op de vloer. Ze knep heur bienen dichter naor menare, holdt zien verschrompeld hoekvlaggie klem. Korte stooties, korte stooties. En met een leste harde slag haalt e een home-run.

Gé

Gé is vegetariër. Ze holdt wel van vlees, maor dan moet het leven der nog inzitten, vlees moet nog spieren weden. En Lukas zien vlees dat bestiet veural uut spieren. Lekkere spieren hef die jongen. Ze hef Lukas jaoren leden kennen leerd in een kibboets. Zien va was in een nederzetting op de verkeerde kant van de Jordaan een hof met olieven begund. Dat stun Lukas niet an. Het kostte Gé dan ok gien muite Lukas met te nemen hen Balk. Daor drieft ze met zien beidend een Braziliaans restaurant op een schiere plek in het centrum, vlak an het water.

Lukas kan goed koken en dat past merakel in een restaurant. Stoofschöttel van zeeboes is zien specialiteit. Daor komp bij dat niet allent zién liefde deur de maag giet, maor benaom die van Gé. En wat dieper as de maag. Gé lust der wel soep van. Bij hum is ze een vleeseter, van zien scholderlappies, achterhammen en mergpiepie parelt het zwiet heur vanzölf op de rugge, kreg heur stoofpottie het hiete.

Ze bint een daggie hen de dierentuun. Het is niet slim drok in Emmen. Veul bejaorden in de warme vlindertuun en een enkelt stellegie dat menare niet lös laoten kan in het duuster naost het rattenriool. Lukas stiet met Gé bij het apeneiland te kieken naor het rennen, vechten en speulen van boomklimmerties. Veul roze konten en kerelties met wapperende paorse sprieten.

'Die daor,' zeg Gé, 'die hef hum langer as ieë.' Ze lat hum vulen wat as ze mient.

'As ie nog meer van zukke praoties hebt, wordt mienend nooit weer zolang,' zeg Lukas.

'Maor ik heb hum wel dikker.' Hij grijnst der bij. Zien ogen kleurt langzaam zwarter.

Gé gef hum geliek. Al merkt ze wel dat het Lukas niks an stiet dat ze hum met een aap vergeliekt. Ach, het gef heur niks, ze hef het niet zo op de lengte van vleesboompies. Al denkt ze nog vaak met plezier weerom an heur uutstappie

met Rouke hen Kopenhagen. Rouke met zien vuulspriet waor as een Shetland pony wies met weden zul.

Ze zucht een maol, leunt tegen Lukas zien rugge an en slat een arm om hum hen. Heur vrije hand verdwient in zien broeksbuuts zunder bodem.

'Vertel ies,' zeg ze, as ze Lukas over zien bovenbien strek. 'Zeg ies, as ik een week vot bin en ie bint allent in huus en in bère, doe ie dat dan ok zo?'

Onder de rand van zien slippie deur hef ze zien vlees te pakken. Ze knikt naor het aapie dat an de rand van het water met zien haorige vingers zien rose repelsteeltie beruurt. Het zwartkontaapie kek heur zunder schaomte an. Het maakt hum bliekbaor niet uut of de hiele wereld toekek hoe as e an zien gerief probeert te kommen. Zul vleesschoeven arfelijk weden, of is het anleerd? Veur Gé disse vraog an Lukas stellen kan, gef e antwoord op de veurige.

'Niet zo,' zeg Lukas, 'ik bin gien aap.'

Gé knep hum vlak onder de knop van zien bluiende tulp. Wieder giet ze met heur hand, imiteert het aapie dat an de andere kant van het slootie dwarsfluit liekt te speulen.

'Wat ik lekker vind, dat weet ie wel,' zeg Lukas. 'Dat huuf ik joe niet te vertellen.'

Hij schöf zien hand tussen de sluting van heur jas deur. Maor as Gé andringt, zien kroonblad bereurt en ze de eerste druppel nektar over zien stamper uutsmeert, zeg e:

'Toen ie met Rouke in Kopenhagen waren, die excursie naor de Carlsberg brouwerij, bin ik een aovend op verjaordag-feestie west bij Jans en Vera Pol. Slim gezellig was het in het begun niet. Ik heb joe dat toen wel zegd, maor,' Lukas döt een passie naor achter en kreg vat op heur vaasie. 'Maor wat ik joe niet zegd heb. Vera vreug of ik nog koffie wol. Ze rekte mij de thermoskan an omdat ik wied vot zat. Toen ik de dop van de kan haalde sprung een rubber pikkie uut de hals hen veuren. Grappie van Mulder van het Zuderdiep. Elk maor lachen dat ik stief rose rubber onder de neus had. Toen ik de kan op taofel zette, speut der slagroom uut.'

Gé schatert het uut. Ze vuult dat heur crème de vingers van Lukas soepel maakt en redt gezellig tegen hum an.

'Mien onderboks weur te krap, daor in de kamer,' zeg Lukas. 'Ik gruide het elastiek veurbij en mus an het thermoskannegie van Vera denken. Hoe geern had ik daor mien doppie even opdreid. Ik had de slagroom zowat in de boks.' Daor is e now ok niet wied vanof, vuult Gé as ze de honing aal rapper stromen vuult over zien boeket.

Het aapie onder de boom trekt aal rapper. Een olde vrouw twee meter wiederop begunt met pinda's naor het diertie te gooien. De neuties valt in het water. Ze gooit ze niet wied genog en het aapie giet rustig deur met zien zölfhulp. Hij hef heur niet van neud. De senior, met het grieze permanent waor zestig-plussers patent op hebt, kreg een aal rooier gezicht.

Gé kleurt met heur met. Ze vuult heur vliegopening aal hieter worden. De bijen liekt in heur onderlief te zoemen, klaor veur het uutzwarmen. Lukas raakt de draod van zien verhaal kwiet as Gé in hetzölfde tempo as het aapie heur vingers over het toppie van zien slagroomspuit gaon lat. Lukas moet hum an het hek vastholden as e heur hand as een roomsoes volspuit.

Een moeder-aap met een krummeltie an heur borst komp op handen en voeten op de pinda's an. Ze jaagt het buideltie met zien gepelde mini-banaan op de loop. Met een takkie begunt moe de neuties uut het voele water te vissen.

'Wuj ok een pinda?' vrag Gé. Ze lat zien olieftak lös. Lukas komp weer bij, keert hum naor heur toe. Drukt heur stief tegen hum an en lat zien hand over heur zolt-zoete pinda gaon.

'As ik hum opeten mag,' zeg e. Achter heur schrouwt de baos van de apenrots as ze stief tegen menare an hen de kas gaot met cacteeën. De succulentia bint kunstig veranderd, veurzien van een rooie of gele partner. De mulatten onder de bloemen bluit boven stiekelhaor op de grune cactusstammen, maor Gé en Lukas hebt gien oog veur de plantenweelde.

‘Hier hen,’ zeg Gé. Ze schiet een dienstruumte in. De deur hebt ze krapan dichte of Lukas trekt veerdig de riem van heur rok lös. Gé wet de miest natuurlijke gang van zien ritssluting met heur ogen dichte. Heur woestijn bluit onder de rigor van Lukas zien vlees. Gé vuult vanneis het bewies van zien kunde op het gebied van genitaliën manipulatie. Ze vuult zien olieven tegen de binnenkant van heur bovenbienen.

Lukas hengst op en neer asof e nog een hiele plantage met boompies moet poten. Gé pakt hum achterlangs met beide handen bij zien billen, gledt deur zien vallei naor zien knikkerpottie. Lukas tilt zien voeten van de vloer. Gé holdt hum overènd, wupt hum op en deel, en as ze stief in zien strakke buidel knep, vuult ze miljoenen zaodties een zacht drukkie tegen heur zunnedauw geven. Heur bienen holdt het niet langer, met z’n beidend rolt ze ondersteboven tegen de zakken potgrond veur citrusboompies.

Eerst denkt Gé dat het applaus wat ze heurt in heur heufd zit. Ze heurt wel vaker muziek van Georg Philip Telemann en Tomaso Albinoni as Lukas heur de drömpel over drukt, maor as het klappen niet opholdt en ze om heur hen kek, zöt ze twee tuunlu an een kantinetaofeltie die net staon gaot en vol overgave de handen op menare slaot.

ROUKE

Rouke zit an een taofel an het raam in *Het Langgraf*, het verse gruuntenrestaurant van Jan Kremer in Midlaren. Rouke holdt van de horeca. Hij holdt van lekker eten en drinken. Zien hiele leven hef e dat doen kund. Hij is al vergeten hoeveul restaurants, bistro's, cafetaria's en mangerieën hij had hef.

Hij hef goed boerd. Het eerste jaor nao zien pensioen had e wat verleuren rondlopen, maor dat was anders worden vanof de tied dat e humzölf as horeca-adviseur vestigd hef. Het huuft niet veur de centen, daor hef e genog van, maor het is goed veur zien ego.

Aalgedurig giet e met vrouwlu van restauranteigenaars op stap. Reisies hen New York, Madrid, Diphoorn, Rio de Janeiro, Achterste Erm, Mombasa, Saratov, Peize, Lakselv, Dieverbrug of Dubrovnik. Kieken en pruven wat as de neiste ontwikkelings bint op eetgebied. Uutzuken of de ploegiezers in de restaurants van de muur mut en vervangen mut worden deur zweerden met sfeerverlichting, of dat de visnetten vanneis an het plafond heurt. Een bruun leven hef e. Alles wordt veur hum betaald en de cafébaozen laot heur vrouwlu zunder meer met hum metgaon. Wat kan een kerel van 79 veur ondeugd uuthalen? Niks toch.

Jan Kremer komp vanachter de tap met de fles jonge jenever an en schenkt nog ien bij.

'Hoe stiet het Rouke, nog op stap west de leste tied?'

Jan Kremer kent Rouke van vrogger. Rouke vertelt hum geern wat e onderweegs metmaakt.

'Veurige maond bin'k nog hen Kopenhagen west,' zeg Rouke.

'Met het vliegmachien. Een dierenliefhebster uut Balk wol hen de brouwerij van Carlsberg. Die heb ik heur zien laoten.'

Jan Kremer dringt niet an.

'Veur bij de ingang van de brouwerij staot an weerszieden twee stienen eulifanten.' Rouke nemp een slokkie van zien jonge.

'De stienen slurven rekt tot het voetpad an toe. Dat is min veur die biesten, alle Deense doggen die der langs komt, tilt de achterpoot daor op.'

Gé had hum zegd dat die rimpels op die slurfen heur argens an denken deuden, maor ze had het niet meer weten. Ze had der lang over naodacht, maor ze was der niet achterkommen.

'Ik zul het niet weten,' zee ik. Rouke lacht as e Jan Kremer dat vertelt. In de brouwerij hadden ze de kopern ketels, de gistbak, de spuulmachines veur de flessen en het ofdoppen van de export kwaliteit bier bekeken. Veural bij het inpakken van de kratten was der een bult lawaai.

'Ik mus Gé aal in het oor schrouwen,' zeg Rouke. 'Ze pakte mij bij mien middel vaste om steun te hebben op de trap. Dat opzettie heb ik gebruukt.' Rouke zien ogen begunt te glimmen. Jan Kremer kent dat wel. Hij wacht rustig of.

'Ik heb heur de ander maol da'k heur wat in het oor fluusterde der zachties in beten. Ze was daor niet ongevulig veur.' Bij de wandeling deur het centrum had ze hum vastholden, hand in hand veurbij Hans Christian Andersen. Een paar Japanners hadden heur daor samen op de foto zet. 'Daddy and daughter,' zeden de wiezen uut het verre oosten. Hij had knikt. Om beurten mussen ze daornao met de kleine vrouwlu uut het morgenland op portret.

'Nee,' zeg Rouke tegen Jan die nog ies bijschenkt, 'die vrouwlu waren wel hiel arg an de kleine kant. En butendes, Gé had mij vaste.' Bij Hertz hadden ze een stationcar huurd. Ze waren met z'n beidend hen Helsingborg reden. In het restaurant op het station hadden ze uutgebreid zeebanket eten, nat maakt met akvavit en witte wien. Ze hadden een schier uutzicht op de veerboten hen Zweden. Gé was aal anhaliger worden.

'Ik heb heur toen een stukkie van de omgeving zien laoten.'

'Ie kunt mij nog meer vertellen,' zeg Jan Kremer. Ze zwiegt.

'Ie hebt geliek ,' zeg Rouke. 'Het weer weur aal beroerder en hoe kolder het buten weur, hoe warmer in de auto. Ik had de verwarming ok op voluut zet. Kuj begriepen.'

'We kwamen in Espergærde te laande. In een butenwiek

stun een grote schoel. Op dit gymnasium hef Andersen zien opleiding had, zee ik tegen Gé. Ze geleufde mij niet, maor an het begun van de parkeerplaots stun een groot bord dat ze mist had. Daor ha'k dat op lezen. Ze vun mij geliek een erudiet.

Op de parkeerplaots leup een olde vrouw met een boodschappentas in de stromende regen. Ze zöch lege bierflessies bij menare veur het statiegeld. Toen we achteran parkeerden maakte ze net de tas leeg in een winkelkarregie en reed ze vot. Vaste op weg hen de slieter.'

Gé had Rouke verteld over heur liefde veur dieren. Ze had geern een hond had, zee ze, maor dat was bezwaorlijk met een restaurant. Aal dat beest bij de potten votholden. Veur liefhebberij huuld ze Groninger Meeuwen. Dat waren gespikkelde kippen een zeldzaom huusdierenras, had ze uutlegd.

'Net zo gespikkeld as joen bloesie? vreug ik heur. Ik had het bij het rechte ende.' Rouke hef plezier in het uutstel, maor Jan Kremer wordt niet echt ongeduldig.

'Ik heb ok een hobby, zeg ik tegen heur, ik hold ok van dieren. Ze kek mij ongeleuvig an. Op de achterbank kan ik joe dat uut de doeken doen. Daor vuulde ze wel veur. Ze klimt as eerste over de veurbank hen. Ik geef heur kippenhokkie een drukkie nao. Ze klapt de achterbank hen achter.

Ik laot mien broek zakken en as ze mien gespikkelde onderboks zöt, zeg ze: 'Ja, zo bint mien kippen en hanen in Balk ok, maor die zit achter gaas op een stokkie. '

Daor had ik even mooi geluk met, met mien stokkie achter heur kippen an. De wereld omkeerd. Gé die is wel wat wend, zeg ze, ze hef jaoren een Marokkaanse vrund had die heur aordig wat kunsties leerd hef. Die jonge was professor in de plantenkinematica. Ie begriept wel,' zeg Rouke tegen Jan Kremer, 'die Gé, dat is zo iene die eerst praoten moet veur ze de deur van de ren openzet. Daor heb ik wel ervaring met. Grietje was me der ok zo ien, die mus het zölfs eerst opschrieven veur ik mien pen op much pakken. Maor even

wieder over die Ahmed van Gé. Die professor was der van overtuugd dat planten gevulig bint veur zaken die as in de kamer gebeurt. Aj veul schrouwd, dan gruit de geraniums niet zo goed. Aj vrundelijk tegen de sanseveria praot dan blieft ze mooi gruun: uut dankbaarheid. In heur slaopkamer had Gé slaopkamergeluk. Ahmed had die plant met elektroden uutrust en an een meetapparaat vastmaakt. Elke maol as ze vreeën, mus e, geliek nao het water geven van Gé heur plantie, van bère of om de reactie van slaopkamergeluk te bekieken.'

Jan Kremer kek naor de planten in de vensterbank van het restaurant. Al jaoren leden hef e ze vervangen deur zieden exemplaren. Ze bint wat stoffig, maor toch kan e niet zeggen dat e veurnaomelijk bejaorden in zien zaak kreg.

'Ze wol der eerst niet an,' zeg Rouke, 'maor ze wus geliek wat ze eerder op de dag vergeten was. Ze wus weer waor die eulifanten heur an denken deuden toen ze mien slurf zag. Uutpraot, dan an het wark, zee ik tegen heur. Ze was het gelukkig met mij iens. Een beetie benauwd dat het niet passen zul. Maor ik lever maotwark vanzölf.'

Jan Kremer geleuft de helft van het nei-pottiesgrieks niet. Die Rouke hef maor een kleine neus en zowied as Jan naogaon kan, hebt kerels met een kleine neus ok maor een klein slurfie, maor die praoties heurt der bij, vind e.

'As de Grunneger Meeuwen, zeg ik tegen heur. Ze giet op heur kneien in de kofferbak en ik schoef achter heur. Tok, tok, tok. Aj het spel speult moej het ok goed doen,' zeg Rouke. 'Ze kreide het uut toen de vonk van mien vuurstien in het kruutvat terecht kwam en ik trompetterde as een jonge eulifant. Kerel nog an toe. Schenk nog ies een jonge in.'

GRIETJE

'Ik bin hier goed vertrouwd. Du hast gesodemieter, ik net.
Wel alle goden, du Sytske.
Dat Sytske dat metbrocht hef.
Ik mut der veur betaalje.
De domnee het nog zo zegd.
Het kan me niet scheelje wat de domnee der van zeg. Ik praot daor allent met Siep over.
Wel de rommel achterlaoten.
Ze hef het stiekem daon.
Ik zee nog tegen Sytske. Ik mut dat betaalje. Het kost mij wel tweehonderd gulden.'

Zul dit een goed begun weden veur een roman? vrag Grietje heur of. Ze hef in een café in Butenpost disse monoloog van een olde man opschreven. Ze wet niet waor hij het over had, maor die woordenstroom die as in een lus ronddreide in die man zien kop, dat vun ze mooi. Ze hef het verhaal achter op een bierviltie schreven. Maor is het de muite weerd het uut te warken?

Ze denkt der over nao. Wat zul die Sytske metbrocht hebben. Was het een ding, of was het bijkaans de syfilus waor de olde man zien verstand deur verleuren hef? Was het een nymfomaon, een hoereloper, een dominee?

Nee, het liekt heur maar niks.

Hoe zullen Drentse schrievers een erotisch verhaal begunnen, of ofmaken? Ze huuft niet over dat onderwarp nao te denken. Dit is het.

BART

Hilde zat op de deksel van de regenput. Ze rustte even uut. Het was slim warm in het stookhok. Ze had het vuur onder de kookpot hoog opstookt en het water was zowat an de kook. De veurraod boonties en wortelties in de weckflessen zul heur en heur Bart makkelk de winter deurhelpen.

Bart löp met de hond op de es. Hij kek tevreden over het land. De eerpel bint der uut, het koren lig in de bult en knolzaod is in de omploegde akker zeid. Het eerste gruun komp al boven.

Hektor, zien olde patrieshond, rent achter een haze heer. Bart lat hum lopen. Zu'n hond moet ok ies wat vertier hebben. Bart denkt an zien Hilde. Wat hef e het tröffen met dat wichtie, ze is een vrouw as gien ander. Jammer allent dat ze zu'n vervelende va had.

Anne de Vries woonde naost heur. Zien schoonva was schriever van beroep. En as Bart now wul weten wat as e vrogger daon hef, dan huuft e dat boek van zien schoonva maor open te slaon. De videobanden van de NCRV hef e op een kwaoie dag bij het klein chemisch ofval mieterd. En van zien levensdagen wul e gien brune bonen meer eten. Bidden döt e trouwens al lang niet meer.

Nee, hij löp niet echt te mostern as e de boerderij in het zicht kreg. Maor goed dat Hilde niet Rooms was. Vrouwlu van het holtie was het in de middelieuwen deur de heilige Jeronimus verbeuden brune bonen te eten, as ze in het klooster wollen. De scheeties zulden de edele delen van de vrouwlu kieteln. "In partibus genitalibus titillationes producunt." Opwinding was allent veur manlu. Hilde had gien brune bonen, gien scheeties van neud om mal in de kop te worden. Bart was handdiger as die lozer windties.

'Hektor, braaf,' zeg e tegen de hond. Hektor wet wat zien baos bedoelt en blef achter Bart lopen. Veurzichtig löp Bart op de regenbak an. Hilde hef hum niet heurd ze schrikt pas as ze de natte lippen van Bart in heur nek vuult.

Veur ze in de bienen kommen kan, hef Bart heur van achter vast, bereurt heur volle boezem, bossem, zeg e vaak en Hilde bluit dan hielendal op. Nao het theekoppie en het plakkie krentestoet hef ze Bart het liefst op heur schörstienmantel.

'Nee, niet hier op de tocht,' zeg Hilde. Ze toogt Bart met hen het stookhok. Hektor wet zien plek. Hij giet op wacht in de deur liggen. De hond hijgt nog nao van het rennen over de es. Hektor bewaokt de klompen en de sokken en kek toe hoe as Hilde heur onder Bart in alle bochten wringt om heur niet te branden an de kookpot, maor met korte stoten drukt Bart heur aal wieder naor het vuur. 'Een, twee, drie in Godsnaom,' schrouwt Bart en dan lat e hum op de bossem zakken. Hektor begunt te blaffen.

'Rustig maor,' zeg Hilde. 'Af, af. Niet elk schot is een patries.'

Grietje leunt achterover van heur schrieftaofel vot. Nee, zeg ze tegen heurzölf, dit wordt niks. Wieder gaon met wecken, lösse weckringen en beugels. Hiet water en uutkookte rabarber. Zu'n verhaol wil ik niet ofmaken. Bijkaans wordt het wat met:

FROUKJE

De directrice van het kinderhuus in Ooststellingwerf kek hen buten. De wind weit deur de bomen. De maon schient veurzichtig langs de donkere wolken. Zul e nog kommen, vanaovend? Froukje is in stille verwachting. Heur Herman is trouwd, maor niet met heur. Dat spiet heur vanof de tied dat ze hum in de HEMA in Emmen tegen het lief lopen is. Die man hef alles wat ze begeert. Hij holdt van peerde, hef een schier huus an de Hunze, een riebewies, verdient in drei daogen genog om zeuven dagen in de week goed te kunnen leven en is niet te beroerd veur een goud gesprek. Niet dat ze zoveul te bepraoten hebt. Froukje is veural lieflijk insteld. Bij heur giet het genot boven het verstand.

De maon schöf achter een wolk. Ze döt de vitrage bezied. De kinder van het internaot ligt al een uur te slaopen. Beneden is alles rustig, buten krast een ienzaome vlaamse gaoi. Herman in de HEMA. Waor blief e now?

Froukje strek heur doem tegen heur gevulig diel en langzaom kröp het ziede van het nachthemd onder heur bewegings omhoog. De fiene stof schuurt over heur stoppelties. Herman vindt dat het lekkerst. Hij holdt niet van lang haor. Dat blef maor tussen de tanden steken.

Maonlocht valt deur het raom naor binnen, glinstert in Froukje dat het een lust hef. 'Ach Herman, ach Herman, was ie maor lös van't wief,' zucht ze. Froukje dreit heur om en schöf langzaom op de knop van de centrale verwarming. De ribbelrandties doet wat Herman veul beter kan, dan valt ze kreunend op het hoogpolige tapijt van heur directiekaomer. Buten krast vanneis de vlaamse gaai.

Grietje legt heur pen neer. Hoe maak ik dit spannend, vrag ze heur of. En is het almaol wel echt gebeurd? Was het gien oelegie of een bonte ekster die daor in de bos lawaoi maokte? Vanneis valt een prop papier in de prullenbak. Ze dreit een vel papier in heur Brother en begunt vanneis

HANNAH

Hannah holdt niet van valse bescheidenheid. Ze mag dan niet op alle fronten succes hebben, maor wat heur gevuul veur eigenweerde anbelangt huuft ze niks meer te leren.

Hannah zit in textiel. Ze is ontwarpster en hef een eigen boutique in Onderdendam. In het Regthuis in Wirdum zit ze met Andreas achter twee koffie heur leste show te vieren. Meer om heur te jennen as dat e het echt mient zeg Andreas dat e lederhosen veur vrouwlu now niet echt schier vindt. Het vrouwelijke giet der wat of deur zun koe-vellegie. Hij hold meer van een schaopevacht.

'Ie moet niet zeuren,' zeg Hannah, 'ik vuul mij every inch a woman.' Ze komp net uut Amerikao waor ze in Hometown een lezing en een dia-show geven hef veur de derde generaotie emigreerde Stadjers.

Hannah kan Andreas soms niet uutstaon. Hij mut niet méér van zukke opmarkings maken, dan mut ze hum niet meer vanaovend. En eigenlijk mut ze hum wel, niet vanaovend, maor geliek nao het dessert en veur de cappucino.

Ze haolt heur de ingezonden brief in de Playgirl andermaol veur de giest die as ze in het vliegtuug lezen hef. Die Amerikaonen hebt het schier veur menare. Op de malste momenten en de miest onverwachte plekken laot ze heur remmen lös. Die twee dichters bijveurbield die an de reize hen Australië in het keukentie van het vliegtuug van twee poëten tiedelijk even ien literator meuken. Dat vun ze knap en opwindend.

Onder de gebakken eerpel en de gehaktbal met mosterdsaus dreumt ze vot, vuult niet dat Andreas onder taofel met zien blote voet heur lederhose binnengiet. Hannah dreumt van de brief van John Keynes uut Denver. Die kwaojong was goed uutrust. Had een jongkerel van twelve inch en de gemiddelde deursnee was drie inch. Ja met zo ien bin ie altied nummer ain. Al die inches, John uut Denver zul heur hielendal een vrouw maken, met elke inch van hum. Die open heerd, de blauwgele vlammen, die denkt ze der al bij as Andreas heur

met zien tienen aal hoger sferen op lat zuken.

Grietje scheurt het vel onder de rol vot. Al dit gezeur over maoten en gewichten. Het giet lieken op de keuringsdienst van Waren en op veurschriften van het Nederlands Normalisatieinstituut. En juust bij platte verhalen moej gien maot haolen, vindt ze.

KLAAS

Het hiele huus is donker. Bij de buren brandt wel locht. An de stroomveurziening kan het niet liggen. Bijkaans bint de timmerman en de vrouwe met vakantie. Klaas is niet met vakantie. Hij lig al in bère. Schöf in zien dreum onrustig hen en weer, holdt zien pik met twee handen vast. Magda is met vakantie.

Klaas hef hum de hiele dag slim drok maakt. Elkenien mient dat e op woensdagmiddag zien leste boodschappen doen mut. Hebt mèensen dan niet in de smiezen dat een timmerman ok wel ies een vrije woensdagmiddag wul en butendes, de winkel is vanof twaalf ure dichte. Dan mut gieniene meer om spiekers of schroeven kommen. Maor asof de engel der met speult. Elke midweek is het raok. Onderwiezers mut dan neudig an het timmern en Klaas kan niet vot. Binnenkört maakt e een slot op de achterdeure, hef e humzölf beloofd.

Al dat gerèn en gevlieg, en de vrouwe die as neudig vot mus met de kinder en die as e tussendeur hen het station brengen mus en nog gauw hen de drogist mus veur aspirines en maondverband. Nee, over de kop warken, dat was zien diel. Een krudenbitter en in bère.

De vrogge nacht brengt Klaas niet wat as e der van verwacht. Niks hef e verwacht. Maor in zien dreum verandert de schaopen die as e an het tellen is in bokkies met dat ze over het hek springt. In een vertraogde opname zöt e een halve bok en een half schaop. En bij het volgende hek is het net weer aans um.

Hij zit op een dreimeul middenop de heide. Hekken gaot as de spielen van een wagenrad van hum vot. En dan keert de helft van de schaopen um en rent de ander in tegen. As Klaas een maol met de ogen knippert, verandert de schaopen in maagies en de bokken in kwaojongen. Ze rent menare in de muut. Ze bint nakend. En as e beter kek zöt e dat alle jongen met heur blanke sabel in de anslag heur rondties loopt. Van de maagies zöt e de blanke schede glimmen on het maonlocht.

Dit is een dreum in zwart-wit en in rose.

Vanuut de verte komt het struukgewas dichterbij. De strubben loopt op onzichtbare pooties. De wortels steekt uut het grauwe zand omhoog. Ze maakt de kring aal kleiner, drieft de maagies en jongens dichter naor de drei-meul en naor Klaas. Ze moet op menare an.

Dan lig Klaas op zien rugge. Zien pik is de as van de drei-meul. Op peerden en in koetsen dreit de kwaojongen en maagies om hum hen. De strubben maakt de ruumte kleiner en kleiner. De as van de dreimeul gruit. De maon schient hel locht naor beneden en zet het feestterrein in rose gloed. Dan klinkt trompetgeschal en gekletter van sabels. De wind stek op, doeven vliegt omhoog en het wordt Klaas gruun en geel veur de ogen as e duzenden sabels in duzenden gevesten ver-dwienen heurt.

Kiek, denkt Grietje, elk wordt wakker uut zun dreum en hoe moet dat dan wieder? Ik kan ok niet elke mythe uut de Olde Laandschop nei leven in blaozen. Bijkans mut het verhaal platvloersers, dichterbij het huusholden blieven. Een dreum verzinnen, dat kan ja elk.

MEINE

De ofwas stiet nog op het aanrecht. Deur het open keukenraam zöt Meine een maagie het grindpadtie opkommen. Dat mut Mathilde weden. Hij heurt het an het zachte knispern van het grind. Mathilde is een lichtgewicht maagie. Hij hef heur in Wales veur het eerst van reserve brandstof veurzien. Dat was toen ze uutteld op de camping in Grandbedroch ankwam. Vanof die tied komp ze aalgedurig bijtanken.

'Moi,' zeg Mathilde, 'ik zie dat ie drok gangs bint met het huusholden. Za'k even methelpen?' Ze wacht het antwoord niet of, maor zet de koppies en schöttelties in de vaatwasser.

'Ik heb ok een nei woord vunden, een nei Drents woord.'

Meine is filoloog. Hij wet alles van neie woorden, en een beetie van olde.

'Laot ies heuren.'

Mathilde is beneid naor heur kunstenaor, maor Meine gef zien vondst niet gauw pries. Hij is meer een bieldend kunstenaor as iene van veul woorden. En daor komp bij dat e net op een cursus poëzie west hef. Daor hef e leerd daj met zo min meugelijk woorden zoveul meugelijk zeggen mut.

Hij stukt Mathilde uut waorum e niet veul zeggen kan. Mathilde holdt wel van disse taalspellegies.

'De zowat alderbeste gedichten gaot over de taol en de miest ultieme poëtica dat is een bundel met gedichten zunder woorden over andere dichtbundels. Zaand der over.'

Het Lied ohne Worte hef Mathilde wel ies zungen. Dat wet ze nog merakels goed, dat was op de camping in Grandbedroch. Met Meine in dat tweepersoonstentie. Asof het hiele Roder knapenkoor à capella zung.

'Kom maor ies met,' zeg Meine. Hij troont Mathilde met hen de heuischuur. Ze wet al wat kommen giet en trekt heur leerzen uut veur ze de hilde opklimt. Meine lat zien boks achter over het schot van de peerdebox. Hij nemp een pluk heui met hen boven. Heur arms uutstrekt, de bienen in spreidstand wacht ze hum op, op hum.

‘En wat is dat neie woord?’

‘Ik zal het joe uutbielden,’ zeg Meine.

Hij gooit het heui op de cocosmat die over de planken van de zolder lig. Ze frosselt tot ze in de goeie stand op het heuibère terechtkomp.

‘Neiheistern. Neiheistern,’ dit is vrijen op zien Drèents.

As e een goeie drie kwartier laoter in de bienen giet hef e de kneien tot bloedens toe kapot van het schuren over de cocosmat.

Nee, dit is het ok niet, denkt Grietje. Een leesder wul geern wat meer details. Een verhaal zunder bielden, zunder woorden en al te veul suggestie, daor kan gienien met uut de voeten.

‘En as die woorden, die boeken der niet bint, as der allent maor proemenkeuze in de boekwinkel stiet, as der allent maor verhaolen bint over brinken, boerderijen, bejaordenhuzen en over de slag bij Ane. As oes volk gien weet hebben wul van stried zunder geweld, van hitte zunder vuur, van blussen zunder brand, van smullen zunder calorieën, dan moet ze dat ok zölf maor weten.’

Grietje gooit de prullenbak leeg in de open heerd. Dit wordt niks. In de golden gids speurt ze de nummers of.

‘Is dit escort service? Ja, kuj mij Berend sturen. Ik heb verlet van een vluggertie. En kan het een beetie rap? En, eh. De herdershond moet e thuus laoten’

Naoschrift

Elke overienkomst met J. B. Klönne, Dick Blancke, Lily Magnee, Miny Hofsteenge, Martha Veenstra, Bart Haddering, André Weitenberg, Lida Nescio, Ria Westerhuis, Agnes Jongerius, Peter Middendorp, Gerard Nijenhuis, Jan Veenstra, Hannie Diemer, Grietje IJken, Tonko Ufkes, Suze Sanders, Gé Smit, Freddie Kwint, Jannie Kuipers, Janny Alberts-Hofman, Jannie Karst, Jannie Kok, Jannie Boerema, Jan Germs, Jannie Bos, Jannie Brink, Janne Man, Aafje Rooduyt, Louis Albert Roessingh, Linus Voestbiel, Klaas Koops, Ruth Post, Henk Nijkeuter, Grietje Clewits, Lammert Braaksma, Lammert Huizing, Gerrit Kuipers, Jan Haan, Jan Kip, Jan Kuik, Jan Glas, Jan Poortman, Roel de Lange, Jans Pol, Luuk Hilbers, Anne de Vries, Lukas Jonker, Luuks Middel, Harm Boom, D.H. van der Scheer, Harry Peppelenbos, Roelof Sieben, Roelf Acht, Bonnie Veendorp, Gerriet Wilms, Johan Hidding, Bart de Vries, Alie Brals-Luinge, Meine Roswinkel, Tjaart Imbos, Dieuwke Winsemius, Abel Darwinkel, Jan Zantinge, Bernard Prins, Simon Petrus, Jo Bergmans-Beins, Harm Tiesing, Wilma Kluyvering, Delia Bremer, Reinder Robaord, Wilma Grooten, Harm Drent, Marga Kool, Marga Brink, Marga Zwiggelaar, Relus ter Beek, Jan Jantinus Uilenberg, Jans Polling, Zegeringh Hadders, Gijsje Gramsma, Harm Tiesing, Ie Zölf, Grietje IJken, Max Douwes, Bonnie Veendorp, Anne Doornbos, Jennie Lambers-Niers, Albert Metselaar, Johan Hidding, Martha Ledeng, Aafke Steenhuis, Henk Klompmaker, Bart van Oosteringh, Albert Haar, Ole Berserik, Jan Klok, Xanadu Ronveen, Jan Naarding, Albert Dening, Dokter Huusman, Erik Harteveld, Gerard Rolink, Henk & Hank Harms, Rouke Broersma, Ton Kolkman, Rieks Siebering, Ton Peters, Jan Harbers, A.L. Lesturgeon, John Vorenkamp, Beate Plenter, Gezienus Elting, Lukas Koops, Eite Brink, Gré Seidel-Broekhuizen, H.J. Stevens, Max Douwes, Klein Rieksie, Klaas Kleine, Kapitein Nemo, Marga Klompé,, Johan Bordewijk, Nicolette Leenstra, Herma Stroetinga, Egbert Hovenkamp I, II en IV, Wim Kok, Peter van der Velde, Relus ter Beek en Roel Reinties is puur toeval.

Gerard Stout (Erica, 1950) schrijft in het Drents en in het Nederlands. Hij werkte lange tijd in het onderwijs, maar dat is nu voorbij, oh, oh, oh en voorgoed voorbij.

Drents werk:
Voor zijn Drents werk ontving hij de SNS-bank literatuurprijs (1999) en voor zijn novelle ***In Paradisum*** (uitgave ***Het Drentse Boek)*** de Dagblad van het Noordenprijs (2008).

Bij ***Het Drentse Boek*** zijn diverse titels verschenen.
www.hetdrentseboek.nl

Bij zijn eigen uitgeverij ***Ter Verpoozing*** zijn tientallen boeken verschenen.
Onder andere: Drentse verhalen. ***Gehaktdag*** (samen met Martin Koster), ***Heavy Metal, Weense wals, Wisseling van de Wacht, Plek van bestemming, de Leesclub.***

Nederlands werk:
Proza: ***Bon dia dushi, Herinnering in zilverzout, Het witte doek***, ***Plek van bestemming, Zambia mu si ali fo, Kienhout, Wending*** en de Nederlandse versie van Ningtien onder de titel: ***Anno Ludwig***.

Anno Ludwig geeft een indringend beeld van eind vorige eeuw in Drenthe en wijde omgeving.

Non fictie: ***Vaste verkering*** (tips om relaties te verbeteren), ***Leven na de dood, lotgevallen van het lijk.***

Alle boeken van ***Ter Verpoozing*** zijn via mijnbestseller te verkrijgen via boekhandel Vermeer (Emmen) en boekhandel Daan Nijman (Roden).